

“Asians are very dirty”

Niet alleen voor de daklozen wordt dezer dagen naarstig naar een slaapplek gezocht. De Leuvense kotenmarkt is krap, dat is al langer bekend. Degenen die daar het eerst het slachtoffer van worden, zijn de buitenlandse studenten. Zij vinden vaak pas na lang zoeken een kot. De KU Leuven doet haar best om ze allemaal te huisvesten.

GLIJS VAN DEN BROECK EN LUCAS DE JONG

“Nadat de kotbaas me het huis getoond had, vroeg ze me waar ik vandaan kwam. Toen ik zei dat ik uit India kwam zei ze: “Nee, ik verhuur niet aan Aziaten. Die zijn heel vuil.”

Dit verhaal lezen we op de Facebookgroep Leuven – Housing and Discrimination Issues en het is helaas geen alleenstaand geval. De resultaten van de bevraging onder internationale studenten die LOKO, de Leuvense studentenraad, vorig jaar uitvoerde bevestigen dat.

LIEVER VLAMINGEN

Mathias Creemers, huidig coördinator Internationaal bij LOKO: “Er zijn verschillende redenen waarom buitenlandse studenten moeilijker een kot vinden. Kotbazen hebben vaak minder goede ervaringen met hen. Als ze kunnen kiezen tussen Vlaamse en buitenlandse studenten (en dat kunnen ze, want de kotenmarkt is zo krap dat ze hun kot toch verhuurd krijgen, red.) dan is het begrijpelijk dat ze op veilig spelen en liever Vlaamse studenten hebben. Soms zijn er bijvoorbeeld communicatieproblemen omdat een van beide partijen niet zo goed Engels spreekt. Daarnaast hebben buitenlandse studenten vaak andere levensgewoonten wat leidt tot verschillende stereotypes zoals: Indiërs, Afrikanen en Taiwanese zijn heel vuil in de keuken. Spanjaarden zijn avondmensen en zijn luidruchtig.”

Lees verder op pagina 5

COMMOTIE ROND TAALBELEID

De Vlaamse Onderwijsraad (Vlor) en de studenten schieten met scherp op recente wijzigingen in het taaldecreet. Dat een opleiding meer vakken in een andere taal mag doceren, juichen ze toe, maar de rest van de nota beschouwt anderstalige diploma's als een straf, zo klinkt het. "Het is duidelijk welke politieke hoek anderstalige diploma's in het verdomhoekje plaatst."

PIETER HAECK

Het decreet rond taalbeleid blijft een hot topic. Zo was het al langer duidelijk dat het decreet anderstalige bachelors mogelijk zou maken. Het criterium om Nederlandstalige en anderstalige bachelors van elkaar te

andere taal te laten doceren. In het extreme geval betekent dit dat een student ongeveer 60 van de 180 studiepunten in een andere taal kan volgen, maar toch een Nederlandstalig diploma ontvangt.

op kunnen laten hinken in het Europese peloton, wanneer de anderstalige opleidingen daar wel onbeperkt kunnen toenemen.

Studentenraad LOKO is meer direct in haar kritiek. “Dit decreet is zeer negatief ten opzichte van anderstalige diploma's. Ze worden definitief in het verdomhoekje geplaatst,” aldus ondervoorzitster Inge Geardyn. “Het hebben van een anderstalig diploma wordt als een straf aanzien, en dat op een moment dat de economische omstandigheden dit net aamodigen.”

Een voorbeeld van die negatieve houding is volgens LOKO een ander element van het decreet, namelijk het monitoringselement. Er wordt gesteld dat wanneer 25 procent van de studenten meer studiepunten in een andere taal opnemen dan het criterium van 18,33 procent, een Nederlandstalige opleiding toch nog als anderstalig kan worden beschouwd.

33 procent bachelor in andere taal?

scheiden ligt in het decreet op 18,33 procent van de studiepunten. Een opleiding kon zo'n 30 studiepunten in een andere taal doceren zonder als een anderstalige bachelor te worden aanzien.

Er wordt nu, onder meer in het advies van de Vlor, gewag van gemaakt om dat percentage drastisch te laten stijgen. Het moet mogelijk zijn voor een opleiding om zo'n 33 procent van de studiepunten in een

Toch is er striemende kritiek op de rest van het door het decreet voorgestelde taalbeleid. De Vlor wenst niet officieel te reageren, maar strooit in haar advies wel welig met de bezorgdheden. Zo bevat het decreet maximumpercentages voor het aantal anderstalige bachelor- en masteropleidingen. De Vlor stelt dat het niet alleen totaal onduidelijk is hoe die percentages berekend worden, maar dat zulke percentages België achter-

Beeld |

Jan Roeckx staat voor zijn Weggeefwinkel. Meer info op p. 9. Fotografie: Nick De Gregorio.

TEN
2
DE

Cudigeld

Is het geoorloofd dat studentenringen winst maken op de verkoop van cursusdiensten? Sommige vinden van wel. Ze gebruiken de winst om hun TD's en andere activiteiten te financieren.

PAGINA 6

Integratie

Nog een jaartje slapen en het is zover: de academische opleidingen van de hogeschool integreren in de universiteit. De komende weken laten we een directeur van een hogeschool aan het woord over deze materie. Deze week: Dirk De Ceulaer van de Brusselse HUB.

PAGINA 4

Carl Devlies

Carl Devlies (CD&V) is tegenwoordig schepen in Leuven. Vroeger was hij ook staatssecretaris. En nog vroeger was hij VRG-preses en had hij zitting in de Academische Raad van de KU Leuven. Was het vroeger beter? Wij vroegen het hem.

PAGINA 7

Hoe zou het zijn met?

Hoe zou het zijn met Betty uit *Big Brother*? Hoe zou het zijn met Sterretje uit *Oh Oh Cherso*? Die laatste gaat binnenkort op zoek naar zijn droomvrouw op de Nederlandse tv. Maar dat is allemaal niet belangrijk. Wat wel belangrijk is, is het diversiteitsbeleid van de KU Leuven. Hoe zou het daar mee zijn?

PAGINA 8

Regi

Een interview met Regi behoeft geen uitleg. Misschien wel nog even zeggen dat pagina 16 gewoon de achterpagina is. (JC)

PAGINA 16

(advertentie)

GROEPT

INTERNATIONALE HOGESCHOOL LEUVEN

WWW.GROEPT.BE
ENGINEERING • ENTERPRISING • EDUCATING

veto
trakteert

The Hickey Underworld:

Twee duotickets

www.facebook.com/

vetoleuven

Splinter

door Gaelle Ouvrein

AGRESSIEVE OUDEREN

Zegt u Leuven, dan zegt u studenten. Zegt u studenten, dan zegt de oudere bevolking: problemen. Leuven is ongetwijfeld de studentenstad bij uitstek. Alles staat er in het teken van de jeugd, gaande van de eindeloze rijen koten tot de talrijke goedkope pizzarestaurants, maar dat hoeft u niet te vertellen. Wat echter wel even een expliciete benadering verdient, is de oudere generatie in onze bruisende stad.

Na mijn eerste half jaar in Leuven doorgebracht te hebben, ben ik tot grote spijt tot de constatering gekomen dat de Leuvense gepensioneerden met heel wat opgekropte frustraties te kampen hebben. Niet alleen moeten ze tegenwoordig de bus delen met een overvloed aan luidruchtige jongelui, ook hun rustige woonbuurten hebben de plaats moeten ruimen voor dubieuze getto's van studenten, die niets liever lijken te doen dan in de keldergaten te wateren. Bovendien verlenen zij zichzelf op arrogante wijze voorrang aan de kassa in de supermarkt en lappen ze de wetgeving in verband met nachtlawaai veelvuldig aan hun laars. Dat is althans het beeld dat een groot deel van de zestigplussers heeft van de student.

Zoals jullie allen weten, houden wij, jongeren onder elkaar, daar een totaal andere visie op na. Onze ouders worden met de dag mondiger. Hun wantrouwen lijkt zo sterk te escaleren, dat u er helemaal niet van moet opkijken af en toe eens flink op uw plaats gezet te worden door een senior. Zij durven steeds meer hun ongenoegen te uiten in een poging dat tikkeltje meer respect te kunnen afdwingen onder de studenten. Verder lijkt het enige interessante onderwerp waarover zij kunnen praten het weer te zijn en leven ze vanuit de illusie dat ze overal voorrang dienen te krijgen en dat allemaal gratis en voor niets.

Het is wel duidelijk dat beide bevolkingsgroepen niet op dezelfde golf lengte zitten. Die wederzijdse strijdvarende opstelling werkt zeker niet bevorderlijk voor de onderlinge relatie. Integendeel, beide lijken steeds verder uit elkaar te groeien.

Maar wat is nu precies het probleem? Voelen de Leuvense bejaarden zich benadeeld? Hebben ze een gebrek aan respect? Hopen zij op een grotere solidariteit?

Er kan zonder twijfel gesteld worden dat er een gebrek is aan respect, meer bepaald aan onderling begrip van beide kanten weliswaar. Generaties staan vandaag de dag op een totaal andere manier tegenover elkaar. Beide leeftijdsgroepen gaan steeds minder met elkaar om. Je zou eenvoudigweg kunnen stellen dat men tegenwoordig eerder naast elkaar leeft dan met elkaar. Bijgevolg weten ze niet veel meer van elkaar af, waardoor ze steeds meer een beeld gaan vormen op basis van stereotypen. Helaas leidt die onbekendheid vaak tot onbegrip, dat steeds meer tot uitdrukking gebracht wordt.

Wat er precies fout gelopen is in het verleden blijft een raadsel, maar één ding staat vast: de generatiekloof is groot, heel groot. Maar niet onoverbrugbaar. Met dit artikel wil ik dan ook graag een warme oproep doen tot een iets toleranter houding tegenover de oudere generatie. Solidariteit blijft ten slotte de basis voor elke goede samenleving.

De auteur schrijft deze Splinter ten persoonlijke titel.

PRO CONTRA

Afschaffing externe beoordeling van de universiteiten

Elke week poneert Veto een controversiële stelling, die verschillende experts toelaat verbaal met elkaar in de clinch te gaan. Vorige week ging Veto al dieper in op de instellingsreview. Vanaf 2015 worden universiteiten immers in hun geheel beoordeeld en niet meer opleiding per opleiding. Vlaams minister van Onderwijs Pascal Smet (sp.a) pleit er echter voor om ook de externe beoordeling van universiteiten vanaf 2025 af te bouwen.

PIETER HAECK

Vanaf 2015 komt de kwaliteitszorg van universiteiten en hogescholen in een ander systeem terecht. In plaats van opleidingsevaluaties zullen er evaluaties van gehele instellingen plaatsvinden. Bovendien is het zo dat instellingen die in twee evaluatierondes, in 2015 en 2020, goed scoren, vanaf 2025 in staat zijn om zichzelf "punten te geven".

Oorspronkelijk zou dit ondersteund worden door een onafhankelijk panel van internationale experts, maar het kabinet-Smet verlaat die piste nu. De Vlaamse Vereniging van Studenten (VVS) is hier niet over te spreken. Is het een goede zaak om externe experts af te schaffen?

PASCAL SMET

PRO

Op het kabinet-Smet klinkt de redenering voor het afschaffen van de externe beoordelingscomponent als volgt: "Instellingen moeten zelf eigenaar worden van het stelsel van kwaliteitszorg van de opleidingen. Het voorstel dat nu ter tafel ligt, doet veel meer recht aan het feit dat de instellingen de primaire verantwoordelijkheid dragen voor het systeem van kwaliteitszorg. Interne kwaliteitszorg krijgt op die manier veel meer gewicht dan nu het geval is."

Bovendien benadrukt het kabinet dat een systeem van interne kwaliteitszorg op zichzelf voldoende garanties biedt voor controle van externe stakeholders. "Accreditatie betekent nu dat de NVAO, de Nederlands-Vlaamse Accreditatieorganisatie, op basis van een externe beoordeling stelt dat er voldoende kwaliteitswaarborgen zijn binnen een bepaalde opleiding. Bij de derde ronde (na 2025, red.) zal de NVAO een besluit nemen op basis van een rapport opgemaakt door de instelling zelf en zal de externe beoordeling wegvallen. Toch is er ook bij interne kwaliteitszorg een verplichte aanwezigheid van verscheidene externe stakeholders, zoals studenten."

Bovendien zal ook na 2025 in het rapport dat de instelling aanlevert de opinie van internationale experts aanwezig moeten zijn en wordt het gebruik van internationale standaarden daarin aangemoedigd.

MICHEL HORSTEN

CONTRA

"Wij als studentenvereniging zijn terughoudend wat betreft het principe van de zelfaccreditatie en pleiten dan ook voor het behoud van de externe beoordeling. De externe beoordeling schrappen gaat niet alleen in tegen eerdere beloftes van de minister en de principes van de European Standards and Guidelines. De derde ronde dreigt een achteruitgang voor ons onderwijs op het gebied van kwaliteitszorg te worden."

"Een instelling die haar eigen opleidingen evalueert, is immers nooit zo objectief en streng als een externe commissie. Welke instelling zal immers tegen haar eigen opleiding durven te zeggen dat ze de boeken moet sluiten? Als een moeder haar eigen kind moet beoordelen, zal ze het ook niet over haar hart krijgen om dergelijke zware beslissingen te nemen," klinkt het.

"Recente dossiers in Nederland geven ons bovendien gelijk," aldus VVS. "Onlangs moest men daar nog ingrijpen in een instelling waar er problemen waren bij de uitreiking van de diploma's. Het is dus zeker niet het geval dat de onderwijskwaliteit van een instelling die tweemaal een positieve beoordeling krijgt lineair zal blijven stijgen. Terugslagen zijn mogelijk en hierbij speelt externe beoordeling een belangrijke rol."

Uitslag stelling vorige week: Moet de KU Leuven een imamopleiding oprichten?

PRO: 55% CONTRA: 45%

Laat uw stem horen: [Facebook.com/vetoleuven](https://www.facebook.com/vetoleuven)

WAT MOET STUDENT MET POLITIEK?

Geregeld laait de discussie op: moeten studentenvertegenwoordigers zich meer politiek uitspreken? Studentenvertegenwoordigers uit een woelig, maar vooral vervolgen verleden vinden van wel. Bij de huidige generatie klinkt het bijna unaniem: "Nee."

JENS CARDINAELS

Politiek verdeelt studenten

Studenten en politiek waren vroeger sterk met elkaar verbonden. Zo zit het studentenprotest van 1968 in het collectieve geheugen. De vaak grimmige protesten hadden als doel om de tweetalige Leuvense universiteit eentalig Nederlands te maken.

Toen de Leuvense universiteit gesplitst was en de rust weerkeerde, vonden veel studenten dat de studentenkoepels zich te veel bezighielden met politiek. Er moest een orgaan komen dat alle studenten vertegenwoordigde. Daarom werd de Algemene Studenten Raad (ASR) opgericht.

Al snel laaide de discussie over de vraag of studentenvertegenwoordigers zich al dan niet politiek mochten uitspreken opnieuw op. Het te links geachte ASR moest hervormd worden, vond vooral Ekonomika. Maar de economen kregen de steun van slechts 8 van de in totaal 27 kringen die lid waren van ASR. Daardoor besloot Ekonomika in 1984 uit de studentenraad te stappen.

meewerkte aan *Een kwarteeuw studenten in beweging*, een brochure die naar aanleiding van het 25-jarige bestaan van LOKO werd geschreven. "Het probleem was dat KrUL niet beter werkte dan ASR, omdat ze niet de nodige middelen en de ervaring had. Bovendien had KrUL vooral problemen met de onderwijs- en de sociale werking van ASR. De samenwerking tussen de sport- en cultuurdienst verliep wel vlot. Verder was het al van bij de oprichting van KrUL de bedoeling dat de twee studentenkoepels ooit opnieuw één zouden worden."

PARTIJPOLITIEK

De hereniging gebeurde in november 1986, toen de Leuvense Overkoepelende Kringorganisatie (LOKO) werd opgericht. Alle kringen waren lid, met uitzondering van Ekonomika, dat pas drie jaar later lid zou worden.

Opnieuw rees de vraag met wat een studentenraad zich moest bezighouden. "LOKO meed partijpolitiek," vertelt Van

Politieke studentenvertegenwoordigers behoren tot verleden

De economische kring richtte een nieuwe koepel op met de naam Kring Unie Leuven (KrUL). De zeven andere ontevreden kringen, waaronder Apollon, het toenmalige Romania en VRG, sloten zich ook aan bij KrUL.

ASR en KrUL werkten een tweetal jaren naast elkaar, maar al snel werden er verzoeningspogingen ondernomen. Dat vertelt Patrick Van den Bosch, die

den Bosch. "Maar ze kwam wel op voor de zwakkeren in de maatschappij. Zo protesteerde de studentenraad tegen dictaturen en tegen de personeelsuitbuiting van oliemaatschappij Royal Dutch Shell." In 2004 besloot LOKO zich volledig politiek neutraal op te stellen, nadat er protest rees doordat de studentenraad een optocht tegen het toenmalige Vlaams Blok steunde.

Politiek is voor politici

Sinds 2004 is de Leuvense studentenraad LOKO officieel politiek neutraal, al meed ze in de praktijk voordien al zoveel mogelijk politieke standpunten. De politiek geëngageerde studentenvertegenwoordigers behoren tot het verleden. Dat blijkt ook uit een rondvraag bij 21 van de in totaal 30 Leuvense pressen: 19 zijn tegen een politiek LOKO, 2 willen zich er niet over uitspreken.

Ook LOKO-voorzitter Bram Smits vindt dat zijn organisatie neutraal moet zijn. "We vragen ons altijd af of een thema alle studenten aanbelangt. Als dat het geval is, dan nemen we een standpunt in."

Verder schuwt LOKO partijpolitiek. Toen Jong Groen onlangs protesteerde tegen het sluitingsuur van de nieuwe fietstalling op het Fochplein, was LOKO dezelfde mening toegedaan. Maar het is ondenkbaar om samen met een politieke partij een campagne op te starten. "Dat zou nefast zijn voor de beeldvorming," meent Smits.

LEGITIMITEIT

Nochtans was studentenvertegenwoordiging vroeger wel veel politieker getint. "Maar daardoor is het toen compleet misgelopen," weet de LOKO-voorzitter. "Bovendien hebben we het al druk genoeg met onze kerntaken." Daarin wordt Smits bijgetreden door de vertegenwoordiger voor LOKO in de Academische Raad van de KU Leuven, Ruben Bruynooghe. "Om serieus genomen te worden aan de universiteit, zoeken we altijd een link tussen de thema's waarover we beslissen en de studenten. Dat is nu eenmaal wat studentenvertegenwoordigers moeten doen."

Bovendien kan de vraag gesteld worden of LOKO de legitimiteit zou hebben om de student politiek te vertegenwoordigen. De studentenvertegenwoordigers worden immers niet rechtstreeks door de studenten gekozen. De studenten kiezen hun presidium. Dat komt vaak neer op een stem voor of tegen het enige kandidaat-presidium. Het presidium kiest dan weer wie er in de Algemene Vergadering (AV) van LOKO terecht komt. De AV verkiest ten slotte de LOKO-mandatarissen, waaronder de LOKO-voorzitter.

VERBRANDEN

Bruynooghe erkent dat er een democratisch deficit is. "Zoals in elke organisatie. Bovendien is de AV zowel rechter als partij: er is geen onafhankelijk controleorgaan. Ook kan een organisatie zich verbranden als ze buiten haar eigen domein treedt. Dat is jammer, maar het is nu eenmaal zo."

Dat betekent niet dat LOKO volledig apolitiek is. Als LOKO bijvoorbeeld een standpunt moet innemen over het taalbeleid aan de universiteit, dan nemen ze in feite ook een politiek standpunt in. "Zo legt N-VA de nadruk op een zo groot mogelijke rol voor het Nederlands, terwijl Open Vld meer open staat voor verengelsing," zegt Bruynooghe. Uiteindelijk zal ook LOKO zich daar over moeten uitspreken. De ondervoorzitter van LOKO, Inge Geerardyn, beklemtoont dat ook in deze zaak het belang van de student primeert. "Wij hebben van in het begin gezegd dat meertaligheid een voordeel is voor studenten. Het speelt geen rol wat de politiek daar van vindt."

"Agora zet andere projecten niet opzij"

Het fenomeen is bij ons allen bekend. Hoe dichterbij de examens, des te moeilijker is het om een studeerplek te bemachtigen. De KU Leuven bouwt momenteel aan een nieuw leercentrum 'Agora', maar er bestaat discussie over de financiering en de capaciteit.

CAROLINE HERMANS

In november vorig jaar bereikte de Leuvense universiteit voor het eerst de kaap van 40 000 studenten. Om tegemoet te komen aan een toenemende vraag naar studeerplekken, komt er het leercentrum Agora, goed voor zo'n 650 extra zitplaatsen. De vraag is of dat genoeg zal zijn, zeker met de tweejarige master binnen de groep Humane Wetenschappen.

Ruben Bruynooghe, studentenvertegenwoordiger voor de Leuvense studentenraad LOKO bij de Academische Raad: "Het is absurd om te denken dat met één leercentrum alle capaciteitsproblemen binnen Humane Wetenschappen opgelost zullen zijn. Er wordt gewerkt aan andere leercentra, maar door hun ligging zijn die niet ideaal. Er moet echter wel met iets begonnen worden en men kan het zich niet veroorloven om dat halfslachtig te doen. Zowat al het volk zit in de betere bibliotheken zoals die van Rechten en Letteren. Het is duidelijk dat er iets aangeboden moet worden waar de studenten echt iets aan hebben.

Hetgeen we aangeboden krijgen, is zeker schappelijk."

Chris Schroeven, hoofdbibliothecaris van de bibliotheek Sociale Wetenschappen treedt Ruben bij: "In combinatie met wat we nu hebben, zou het een hele stap vooruit moeten zijn. Het gaat een en-enverhaal blijven, het zal niet zo zijn dat het studielandschap (andere naam voor het leercentrum, red.) de bibliotheken zal vervangen." Een ander probleem dat in de wandelgangen wordt aangehaald, is de financiering. Nieuwe boeken voor het leercentrum zouden worden bekostigd door de humane bibliotheken, zonder extra budget is voorzien.

Schroeven spreekt dat resoluut tegen: "De groep Humane Wetenschappen en de KU Leuven hebben andere fondsen die voor Agora gebruikt worden. Men gaat dus geen middelen afnemen. Er zal wel bibliotheekpersoneel worden verschoven, maar dat gaat maar om twee personen. Dat is positief, in die zin dat het studielandschap en de bibliotheek samen verankerd worden, terwijl er andere dingen zijn die los van el-

kaar blijven evolueren. Het is niet zo dat Agora al de rest zal vervangen of overbodig zal maken."

TEGENSPRAAK

Koen Debackere, Algemeen Beheerder van de KU Leuven lijkt dat echter tegen te spreken: "De infrastructuur en zaken als water en elektriciteit van het leercentrum zullen door de KU Leuven bekostigd worden, maar voor de

exploitatie, met ondermeer boeken en werkingskosten zal de groep Humane Wetenschappen deels moeten bijspringen."

"Er wordt verwacht dat ook studenten van buiten Humane Wetenschappen het leercentrum zullen gebruiken. Dat zal in 2014 door een beleidssysteem worden getoetst en in die mate worden opgevolgd."

Sommigen aanzien het project als niet meer dan een prestige-project. Iets wat Ruben nuanceert: "Het is een prestige-project, en we moeten dat ook zo presenteren om fondsen te verwerven, maar het is niet zo dat het andere belangrijke zaken opzij zet. Zo worden met dit project bijvoorbeeld ook weer andere dingen onderzocht, zoals een online, digitale boekencollectie"

Thomas Van Oppens

Nick De Gregorio

Dirk De Ceulaer (HUB)

“Het is noodzakelijk dat de universiteit zich ook aanpast”

Integraal (1) |

“We waren zeker niet de makkelijkste klant.”

Integratie. Het woord galmt al jaren als een mantra in universiteiten en hogescholen, want vanaf 2013 integreren de academische opleidingen van de hogescholen in de universiteit. Veto werpt tweewekelijks de Leuvense bril af en gaat praten met de directeurs van de verschillende hogescholen. Dirk de Ceulaer, directeur van de Hogeschool-Universiteit Brussel (HUB), schuift als eerste aan.

PIETER HAECK

Veto: Er wordt wel eens over de HUB gezegd dat ze de hogeschool is die zich het meest afzet tegen de KU Leuven. Klopt dat?

De Ceulaer: «Dat beeld is onterecht en wel om twee redenen. Ten eerste zijn wij een instelling die al vanaf de jaren '80 pleit voor een sterkere integratie. Verder hebben we ook heel veel geïnvesteerd in de specifieke relatie met Leuven. We stonden mee aan de wieg van Associatie KU Leuven en hebben de huidige associatievoorzitter nog moeten overtuigen van het nut ervan.»

«De associatie ligt ons na aan het hart. We hebben het gevoel dat we daar eigenaarschap aan hebben, wat maakt dat je dan ook automatisch een grotere gevoeligheid hebt voor de wijze waarop zo'n project gestalte krijgt. Een deel van de vervelende houding van de HUB heeft te maken met onze grote betrokkenheid bij dat project.»

«Verder ligt de sensibiliteit heel hoog vanwege de cijfers. Als we spreken over de academische opleidingen die bij ons geïntegreerd worden, gaat dat over de helft van de studenten, de helft van het personeel en dus de helft van het middelen. De gevoeligheid voor dat project is groot, zeer groot. Dat

betekent ook dat wanneer dat project uitgerold wordt, we zeer kritisch zijn.»

Veto: Jullie uitten wel vaker de vrees dat de eigen opleidingen een kopie zullen worden van KU Leuven-opleidingen. Is dat niet teveel een Calimerohouding?

De Ceulaer: «Helemaal niet, in geen geval. Door die grote betrokkenheid ontstaat er een beeld: "Brussel, die willen niet integreren". Het omgekeerde is waar, maar we willen wel mee het eindresultaat bepalen.»

«Het is een grote belofte geweest van twee rectoren, de vorige en de huidige, dat de universiteit zichzelf ook zou aanpassen aan de integratie. We hebben dan ook heel hard gehamerd op het gebruik van het woord "integratie" in plaats van "inkanteling". Misschien is het een symbolisch discours, maar als je spreekt over inkanteling, wil je louter zeggen dat je een aantal richtingen oppakt, ergens anders neerplant en die zich daar moeten aanpassen. Dat kan niet de bedoeling zijn.»

Veto: Eigenheid van opleidingen blijft voor jullie dus zeer belangrijk.

De Ceulaer: «Het is noodzakelijk dat de universiteit zich aanpast aan de eigenheid van de opleidingen. Daar zijn discussies

rond geweest waarin we niet de makkelijkste klant waren.

andere methode gekozen, aangepast aan de verschillende faculteiten. Zo is de situatie

“Verhaal van de KUB stopt”

«De profilering van de opleidingen was voor ons heel erg belangrijk: dat die gestalte krijgt in Leuvense faculteiten die functioneel zijn voor elke specifieke situatie. Zo gaan we in de Humane Wetenschappen werken met subfaculteiten. Subfaculteiten die uiteraard samen een Leuvense faculteit vormen, maar toch wel met een bijzondere autonomie voor de verschillende locaties. Die autonomie was oorspronkelijk niet aanwezig.»

Veto: Was u oorspronkelijk dan ontgoocheld?

De Ceulaer: «We kennen dat proces, we hebben zelf twee fusies meegemaakt. Het is vaak zo dat de grootste partner de kleine overneemt. Je kunt je daar bij neerleggen of je kunt vragen om op een behoorlijke manier onthaald te worden. Dat is op een vriendelijke manier gezegd wat we gedaan hebben.»

«We wilden onze eigen plek. Onze opleidingen hebben hun eigen profiel en trekken nu veel studenten aan. We wilden de waarborg dat studenten in de toekomst ook naar daar komen. Maak Handelswetenschappen niet gelijk aan TEW, laat het Handelswetenschappen zijn! We moeten de grote praktijkoriëntatie behouden en zorgen dat er een personeelsbeleid gevoerd wordt dat die profielen kan waarborgen.»

«Het is gelukt bij de Wetenschappen, daar hebben de Industriële Ingenieurs hun eigen faculteit gekregen. In Humane Wetenschappen hebben we echter voor een

voor Rechten heel anders dan voor de opleiding Toegepaste Taalkunde. Rechten is een universitaire opleiding die van de KUB komt, waardoor we daar gewoon een gezamenlijke opleiding hebben gecreëerd. Het verhaal van de KUB stopt dus stopt dus. Zij integreert mee in de KU Leuven.

Veto: De KUB wordt dus ten grave gedragen?

De Ceulaer: «Je kunt dat zo stellen, dat klinkt natuurlijk bijzonder somber. Aan de andere kant kun je zeggen dat het potentieel van de KUB gered is in een grotere structuur. Dat was een universiteit die toch wel bizar klein was, zeker als je dat op Europese schaal bekijkt.»

Veto: Hoe zullen de studentenvoorzieningen georganiseerd worden?

De Ceulaer: «Ik denk dat vicerector Baelmans, samen met haar gesprekspartners tot een voorstel gekomen is dat zeer verdedigbaar is. Het voorstel is vooral gericht op een lokale serviceverlening. Of een student nu een student van de lerarenopleiding is of van de Toegepaste Taalkunde: als je op een bepaalde locatie studeert, moet je dezelfde sociale rechten krijgen.»

«We moeten in alle gevallen vermijden dat je twee klassen van studenten krijgt. Een categorie die met een groene kaart in het studentenrestaurant gaat eten en één categorie met een blauwe kaart. De student mag niet aan de service voelen dat hij gecategoriseerd wordt tot de alfa's of de beta's.»

KORT ONDERWIJS

VERHUIS PPW

Onderdelen van de Faculteit Psychologie en Pedagogische Wetenschappen vinden een nieuw onderkomen. Vooral de Onderzoekseenheid Gezins- en Orthopedagogiek en het praktijkcentrum van de faculteit zullen hun plaats krijgen in de voormalige ACV-gebouwen aan de Luc Vanderkelenstraat. De voormalige locatie aan de Vesaliusstraat zal gebruikt worden om reeds bestaande studenten-huisvesting uit te breiden.

De Faculteit Psychologie en Pedagogische Wetenschappen is nu over vijf locaties in de stad verspreid, waardoor de roep naar een eigen locatie steeds luider klinkt. Verwacht wordt dat een eventuele

nieuwbouw op de campus Gasthuisberg over vijf à tien jaar de Faculteit in staat moet stellen al haar onderzoekseenheden te huisvesten.

LEUVEN ANNO 1900

De Leuven University Press is dankzij een schenking in het bezit gekomen van een uniek album met foto's van de universiteit omstreeks 1900. Destijds maakte fotograaf Edouard Morren een reeks foto's van universitaire interieurs, waarvan tot nu toe nog geen enkel beeld beschikbaar was. Nu krijgen we voor het eerst wel een beeld van de toenmalige auditoria, leeszaalen, de universitaire apotheek en ook de toenmalige brouwerij.

Maar vooral de foto's van de laboratoria springen in het oog en worden beschouwd

als een eerste beeld van de toen sterk wetenschappelijkste wereld. De uitgave is nu ook beschikbaar voor het grote publiek.

TAALONDERWIJS

Een werkgroep binnen de interdisciplinaire denktank Metaforum heeft zich gebogen over welke oplossingen er allemaal zijn voor de problemen waar onze hoofdstad Brussel mee kampt. De werkgroep stelt dat vooral een drastische verbetering van het taalonderwijs nodig is.

Taal is in onze hoofdstad een kiem van conflict. Een verbeterde kennis van het Frans en het Nederlands zou er niet alleen voor kunnen zorgen dat de taalregimes beter gerespecteerd worden, maar zou er ook voor kunnen zorgen dat de inwoners van Brussel en de Brusselse rand een betere

toegang hebben tot een van de grootste arbeidsregio's van ons land.

RESULTATEN- EN EXAMENTERREUR?

Na de moeilijkheden die er vorig jaar waren rond het bekendmaken en raadplegen van de examenresultaten, blijkt nu alles relatief vlot te zijn verlopen. Ook in verband met de examenplanning zelf, zijn er geen grote problemen gemeld, buiten het feit dat de aanmaak van lijsten voor de mondelinge examens soms nogal op zich liet wachten. Toch circuleert in de wandelgangen het bericht dat een paar faculteiten op het punt staan om zich terug te trekken uit het systeem van de vervroegde examenplanning. Wordt dus ongetwijfeld vervolgd.(PH)

“ASIANS ARE VERY DIRTY”

Buitenlandse studenten hebben moeite om kot te vinden

Vervolg voorpagina

“Dat zijn natuurlijk veralgemeningen en het International Office en de Huisvestingsdienst van de KU Leuven proberen dat dan ook te doorbreken en ook de buitenlandse studenten hierrond te sensibiliseren door bijvoorbeeld zaken zoals het kotcoachingproject.”

“Daarnaast blijven veel buitenlandse studenten geen heel jaar. Ook buitenlandse onderzoekers komen vaak maar voor een paar maanden naar ons land. Kotbazen verhuren natuurlijk liever direct hun kamer voor het hele jaar, dan zijn ze ervan af. Vlaamse studenten beginnen ook al veel vroeger een kot te zoeken. De buitenlanders moeten het doen met wat overschiet,” aldus Mathias.

JEUGDHERBERG

Dat restaanbod blijkt bovendien vaak onbetaalbaar voor internationale studenten. Meer in het algemeen hebben zij het overigens moeilijk betaalbare koten op de privémarkt te vinden, zelfs als ze over een beperkte beurs beschikken.

Een ander probleem is de opvang van de buitenlandse studenten bij aankomst.

De meesten moeten dan nog beginnen met een kot te zoeken en verblijven dus eerst een paar dagen in een jeugdherberg. Maar die zitten vanaf augustus dan ook overvol, zo staat te lezen in de nota over de start van het huurseizoen 2011-2012 van de Raad voor Studentenvoorzieningen. Een der ondergetekenden legde zelf begin dit jaar nog een buitenlandse student een dag thuis te logeren omdat ze geen extra dag in haar jeugdherberg kon blijven, maar dat is vanzelfsprekend geen gegarandeerde oplossing.

Mathias: “De problemen bestaan al veel langer dan vandaag. De Huisvestingsdienst van de KU Leuven probeert er dan ook al jarenlang iets aan te doen. Vorig jaar nog stelde ze tien nieuwe actiepunten op waar enkele zeer goede voorstellen uit kwamen. Elke mogelijkheid wordt benut, zo hebben ze zelfs ooit al een oproep gedaan bij het universiteitspersoneel om een student een paar dagen te slapen te leggen, maar daar kwam niet veel respons op. Daarnaast wordt vandaag de dag 20 procent van de koten in de residenties van de universiteit voorbehouden aan buitenlandse studenten.”

Bij de actiepunten werd toen even de mogelijkheid geopperd slaapzalen in te richten. Ludo Clonen, hoofd van de Studentenhuisvesting aan de KU Leuven: “Het is elke keer inderdaad weer kante-boordje om iedereen gehuisvest te krijgen. Naar volgend jaar proberen we de bottleneck die bij het begin van de semesters ontstaat te verruimen door residenties waarin werken gepland zijn een maand langer open te houden. De optie om slaapzalen in te richten is echter afgevoerd.” Daarnaast blijkt uit

ZONDER KIEM GEEN BLOEI

In plaats van enkel de gevolgen te verzachten, probeert de KU Leuven met het eerder vernoemde kotcoachingproject nu ook de oorzaken aan te pakken. Klaartje Proesmans van het International Office: “Enerzijds wil dat project samenlevingsproblemen preventief aanpakken door kotbazen en internationale studenten te informeren.” Zo zijn er al infosessies over het sorteren van afval geweest. “Anderzijds wil het gerezen problemen beëin-

Oproep aan universiteitspersoneel om studenten op te vangen

het eindverslag van de ad-hocwerkgroep betreffende de huisvesting van internationale studenten dat er in het academiejaar 2012-2013 een pilootproject gepland staat waarbij de KU Leuven huizen op de privémarkt wil huren, om die vervolgens door te verhuren.

digen. Het zwaartepunt ligt op de eerste doelstelling, maar om in actie te kunnen schieten moet er daarvoor wel een vraag van een kotbaas zijn. We proberen dit jaar in ieder geval nog meer reclame voor dat jonge project te maken,” aldus Proesmans.

Ambassador's Lecture | “1 op 3 immigranten van Aziatische afkomst”

Wij kennen Canada vooral van maple syrup, beren en esdoornbladeren. Als we Zijne Excellentie Louis de Lorimier mogen geloven, is het huidige Canada een smeltkroes van culturen. Over immigratie en multiculturalisme, O Canada!

ELS DEHAEN

De Lorimier, ambassadeur van Canada voor België en Groothertogdom Luxemburg, kwam donderdag spreken in het kader van de Ambassador's Lecture Series. In die lezingenreeks wordt maandelijks een ambassadeur aan het woord gelaten over een sociaal relevant thema. De Lorimier ging dieper in op immigratie en integratie in Canada.

De Lorimier trapt af met enkele cijfers: zowat 1 op 5 Canadezen werd buiten Canada geboren. In Toronto, de meest multiculturele stad, is dat zelfs 1 op 2.

Van waar komen al die immigranten? Opvallend is de census van 2006, waaruit blijkt dat ongeveer 1 op 3 immigranten van Aziatische afkomst is. Hun gelederen worden aangevoerd door de Filippijnen, goed voor 13 procent van alle immigranten. Ter vergelijking: in België, nochtans een land waarvan de immigratie expliciet wordt aangemoedigd, maakten slechts 620 inwoners de overstap naar Canada.

Die immigranten zijn vertegenwoordigd in alle lagen van de bevolking. Neem bijvoorbeeld David Johnston, gouverneur-generaal van Canada, dat een monarchie is met de Britse koningin Elisabeth II aan het hoofd. De gouverneur-generaal is haar plaatsvervanger in Canada. Hij is geen telg uit een roemrijk Canadees geslacht, maar een zoon van immigranten.

NATIONAAL BEWUSTZIJN

Die grote culturele heterogeniteit stelt bijbehorende uitdagingen. Het behouden van een nationaal bewustzijn is niet vanzelfsprekend met een aanzienlijke instroom van immigranten die de taal niet machtig zijn. Daarom investeert Canada in taallessen ter bevordering van inburgering en sociale cohesie. Vergeet daarbij vooral het Frans niet, gesproken door 9 van de 35,3 miljoen Canadezen.

SkillsBelgium (sommige rechten voorbehouden)

DOLK

Dat immigranten zich moeten inburgeren in hun nieuwe land, klinkt aannemelijk. Maar ook Canada moet zich aanpassen aan haar nieuwe bewoners. Zo moeten orthodoxe Sikhs te allen tijde een ceremoniële dolk, of kirpan bij zich dragen. Een zeven jaar oude Sikh mocht zijn kirpan niet op school dragen, wat de gemiddelde westerling logisch in de oren zal klinken. Maar dat was buiten het hooggerechtshof gerekend. Dat oordeelde dat zo'n verbod inging tegen de rechten van de mens. Bijgevolg mocht de jongen zijn dolk opnieuw meenemen naar school. Die uitspraak stuit heel wat mensen tegen de borst. Kortom, over immigratie is het laatste woord nog niet gezegd.

Doe de groentetas!

elke maandag een verrassend biologisch groente- en fruitpakket

@ Alma2, Alma 3, KHL, Lemmensinstituut, Groep T, Gasthuisberg en Letteren

data, plaats en uren: www.kuleuven.be/groentetas

(advertentie)

Kringen financieel afhankelijk van cursusdienst

De cursusdienst is een plek waar we allemaal wel eens langskomen. Een plek waar we allemaal ook wel eens enkele euro's armer buitenkomen. Maar waar gaat dat geld naartoe? En hoe belangrijk zijn die inkomsten voor de kringen?

JELLE MAMPAEY, ELS DEHAEN & WOUTER GOUDESEUNE

Sommige kringen zijn financieel erg afhankelijk van hun cursusdienst, dat blijkt uit navraag. "Zonder de cursusdienst zou de kring in financiële problemen komen," zegt Quirin Dalemans, preses van de Psychologische Kring. "De cursusdienst levert een substantieel deel van het inkomen van de kring. Dat geld vloeit echter via de kring terug naar de studenten. Bij td's en andere evenementen is onze winstmarge ongeveer nul procent, daar steken wij al ons geld in. De cursusdienst geeft dat extraatje dat wij daarvoor kunnen gebruiken. We maken per boek zeker niet veel winst, maar doordat we veel studenten hebben is het totaalplaatje zeker de moeite waard."

Ook bij Babylon worden inkomsten van de cursusdienst gebruikt voor het organiseren van activiteiten. "Maar het gaat om vrij kleine winstpercentages," aldus Babylonpre-

ses Niels Vanacker. "Het is nog steeds een belangrijke bron van inkomsten, maar dit jaar wordt er toch minder geld binnengehaald dan andere jaren."

"Er is een verschil tussen grote kringen die gemakkelijk geld binnenhalen en kleine kringen die het helemaal niet zo gemakkelijk hebben," zegt Marlies Brepoels, oud-cursusdienstverantwoordelijke bij de Pedagogische Kring. "Kleine kringen zijn vaak afhankelijk van hun cursusdienst voor een groot deel van hun inkomsten." Ten slotte vloeit ook bij Scientica geld door naar activiteiten, al benadrukken ook zij dat het om kleine winstmarges gaat.

PINTJES

"De vraag die steeds terugkomt is of je de prijs van de pintjes mag verlagen met winst op cursussen," zegt Koen Torremans. "Dat is een principiële kwestie." Koen deed twee jaar geleden uitgebreid onderzoek naar de financiële gegevens van cursusdiensten voor de Leuvense studenten-

raad LOKO. Alexander Hamels, preses van het Vlaams Rechtsgenootschap (VRG), is duidelijk: "Wij rekenen slechts een minimummarge winst in, louter als buffer voor onvoorziene omstandigheden. Er vloeit absoluut niets door naar de kring of de fakbar. Dat is voor ons een principiële kwestie. We werken met een afzonderlijke rekening, boekhouding en apart beheer voor de cur-

graag open in zijn, maar dat gaat voor ons niet," zegt Saartje Verfaillie van Medica. "Wij verkeren in een speciale situatie van levering. Als we cijfers vrijgeven zal daaruit blijken dat onze cursussen inderdaad duurder zijn dan andere kringen, maar onze leverancier geeft ons verschillende kortingen, bijvoorbeeld bijna onbeperkt gratis affiches en levering aan de deur."

"De vraag is of je de prijs van pintjes mag verlagen met winst op cursussen"

susdienst, die volledig los staat van de andere kringwerking. Wij willen sociaal eerlijk en zo goedkoop mogelijk zijn." Matthias Nijs, preses van Mecenias, is dezelfde mening toegedaan: "Ik vind niet dat cursusdiensten systematisch winst mogen maken. Het moet zo goedkoop mogelijk. Kringen moeten geld binnenhalen door feestjes en dergelijke te organiseren, niet door winst te maken op de boeken."

OPENHEID

Niet alle kringen zijn even open over hun financiële huishouding. "We willen daar

Wij proberen in elk geval break-even te draaien. Onze cursusdienst wordt hoe langer hoe minder winstgevend, vooral ook omdat Acco steeds duurder wordt. Ook Thomas Devroe, preses van Ekonomika, is terughoudend: "We mogen geen financiële info geven, we hebben daarvoor de toestemming nodig van de Algemene Vergadering. Het lijkt me wel logisch dat een grote kring als Ekonomika niet zomaar dergelijke info mag vrijgeven. Ik kan dus ook niet zeggen of er winst van de cursusdienst gebruikt wordt voor andere activiteiten."

Alfa en Maritieme Archeologie |

"We all like the kogge"

"Wat is het dat archeologen nooit zullen vinden?" "Een vaste job." Toen we op Valentijnsdag de jaarlijkse tentoonstelling van Alfa, de Leuvense kring der archeologen, bezochten, zat de sfeer er door de sprekers meteen goed in. "Maritieme archeologie" bleek een relatief boeiend thema, maar dan vooral dankzij de nogal commerciële aanpak.

PIETER HAECK

Als iemand ons vooraf had gevraagd waar de tentoonstelling van Alfa rond maritieme archeologie rond zou draaien, hadden wij met romantiek teruggedacht aan de periode dat wij de Kuifje-strip *Het geheim van de eenhoorn* lasen. Bemoste scheepsrompen, schatten met goud en parels en nog zoveel meer. Verkeerd gedacht, zo bleek al snel.

De eerste spreker die Alfa over de vloer kreeg, hield wel van wat provocatie. Na een inleidend mopje over archeologen en vaste jobs, vroeg hij aan de zaal wie er archeologie studeerde. De hele zaal, buiten wij, stak zijn hand op. De volgende vraag kaderde meer in het thema van de maritieme archeologie. "Wie heeft er een duikersbrevet?" Slechts 2 vingers bleven over.

Ook voor de archeologen zelf bleek het thema geen evidentie. Onterecht misschien, want de eerste spreker benadrukte meteen het grote belang van het maritieme onderzoek binnen de archeologie. Zo is het oudste monument van België niets minder dan het Albertkanaal en strekt het maritieme onderzoek zich ook uit tot molens, sluizen en dergelijke. De hele Antwerpse Scheldedelta is een ideaal terrein voor een maritiem archeoloog. Een veel breder onderzoeksterrein dan gedacht dus.

Ons geromantiseerd beeld van maritieme archeologie werd ook even professioneel uit de wereld geholpen. Weg met Kuifje en de eenhoorn, enter een hele hoop scheepswrakken en wijnkaraffen. Wij smijten nu colablikjes weg, maar vroeger belandde er al eens een wijnkaraf op de bodem van de zee. Ook waren wij even van onze melk door de mededeling dat er elk jaar een paar 1000 scheepswrakken terecht komen op de Britse zeebodem. En dat is nog maar het topje van de ijsberg. Een storm tijdens een bepaalde nacht in het Nederland van 1593, bracht het voor anker liggende scheepsbestand terug van 130 naar 8. Een recordje.

"Wat zullen archeologen nooit vinden?"

"Een vaste job"

TOOG

Dat waren dan wel allemaal populaire weetjes waarmee men goed scoort aan de toog, de Alfanen in de zaal echter bleven soms op hun honger zitten. Gelukkig voor hen bracht de tweede spreker een veel specifiekere betoog, over een concreet maritiem

betoog over de verschillende onderdelen van een schip vatte aan. Ongetwijfeld speken naar de bek van de Alfanen, een nogal saai onderdeelje voor ons. Gelukkig werd er ons nog meegegeven dat het Kogge-project een Facebook- en Twitteraccount heeft. Huppa! Liken die handel!

trekken of ook het grotere publiek proberen te bekoren? "Met ons prestigeproject probeerden we ditmaal ook een beetje vulgariserend te werken," zo klonkt het bij Alfa. *Well done, boys*. De tentoonstellingsruimte was immers een lust voor het oog. U kan ze volgende maand nog bezoeken.

In mijnen tijd (2) | Carl Devlies

"In mijnen tijd was het beter!" We horen het de bomma vaak zeggen en knikken goedgevolg. Maar was dat ook wel zo? Om dat te weten te komen, gaan we wekelijks op bezoek bij een oud-preses die zich op een bepaalde manier bekend heeft gemaakt. Deze week is het de beurt aan Carl Devlies, voormalig staatssecretaris voor Fraudebestrijding, parlementslid en Leuvens schepen van Financiën en Ruimtelijke Ordening (CD&V).

JELLE MAMPAEY

Veto: *U was preses van het Vlaams Rechtsgenootschap. Had u als preses ook een invloed op het beleid van de universiteit?*

Carl Devlies: «Ik was niet alleen preses, ik zat ook in de Academische Raad (AR) - één van de belangrijkste universitaire beleidsorganen - als vertegenwoordiger voor de studenten Humane Wetenschappen. De studenten konden wel hun stempel drukken. Zo was er een onderwijs-hervorming in de faculteit Rechten die door de AR goedgekeurd moest worden. De studentenvertegenwoordigers haalden samen met het wetenschappelijk personeel de meerderheid zodat het voorstel verworpen werd.»

«Roger Dillemans, die later rector werd, was toen verantwoordelijk voor die hervorming in de faculteit Rechten. Hij nodigde me uit bij hem thuis om het een en het ander te bespreken. Ik herinner me nog dat hij zei: "Beste vriend Carl, binnenkort zijn het examens, en dan zult ge toch geen tijd meer hebben om daar mee bezig te zijn." Er was een goede relatie tussen studenten en professoren, maar we durfden kritisch te zijn. We waren de uitlopers van de jaren '60, we kwamen ook soms nog op straat.»

Veto: *Jullie waren maatschappelijk geëngageerd?*

Devlies: «Wij deden wel eens een betoging in Brussel waarbij met studenten van andere steden werd afgesproken. Een samenscholingsverbod kon ons niet tegenhouden. Dat collectief gevoel is er nu minder, denk ik. Ik denk niet dat er minder onrecht is om tegen te vechten. Onrecht vind je wel als je er naar zoekt. Naast betogingen waren we ook nog op

"Een samenscholingsverbod kon ons niet tegenhouden"

Nick De Gregorio

andere manieren maatschappelijk geëngageerd.»

«Zo hebben we met de studenten landbouw hulp georganiseerd. Het was een heel regenachtige herfst. De boeren konden nergens nog met de tractoren op het veld en de oogst dreigde weg te rotten. Enkel handarbeiders konden nog op de velden. Toen hebben we acties georganiseerd met de studenten van Leuven om te helpen met het binnenhalen van de oogst. Elke dag hebben we vele honderden stu-

denten overal naartoe gestuurd met bussen.»

«Dagelijks kwamen de boeren hen in Leuven ophalen, maar als het verder weg was, gingen de studenten met bussen en bleven ze daar soms twee dagen. We hadden het bij de universiteit klaargespeeld dat de studenten twee dagen per week vrij kregen. Er waren er ook wel die geprofitteerd hebben, maar er hebben toch vele duizenden studenten aan deelgenomen.»

Veto: *De studentenvertegenwoordigers*

«We waren politiek neutraal, maar er was wel een stevige linkse stroming in Leuven met AMADA (*Alle Macht Aan De Arbeiders, de voorloper van de Partij van de Arbeid, red.*) en de trotskisten van RAL (*Revolutionaire Arbeidersliga, red.*). Zij hadden actiecomités per faculteit en een centraal actiecomité.»

RIVALITEIT

«Er was rivaliteit tussen de kringraad van LOKO (De Leuvense studentenraad, red.) en het linkse centraal actiecomité. We hadden geen invloed op de acties van het centraal actiecomité. Uiteindelijk heb ik me teruggetrokken als voorzitter van de volksvergadering zodat ik me met vier anderen van het presidium van VRG kandidaat kon stellen voor het centraal actiecomité. We werden alle vijf verkozen, en hetzelfde gebeurde in andere faculteiten. Zo konden we als faculteitskringen toch onze stempel zetten op het politieke gebeuren.»

Veto: *U bent nu schepen in Leuven, plukt u nog de vruchten van het netwerk dat u opbouwde als preses?*

Devlies: «Wij beschouwen dat niet als een netwerk. We waren vrienden. Je komt die mensen nog regelmatig tegen op alle mogelijke en onmogelijke plaatsen. Dat is een band die blijft bestaan. We kennen elkaar van hier in Leuven. Dat is een heel andere band dan mensen die je nadien leert kennen. Je weet wat je aan elkaar hebt. Het waren bewogen tijden. Er gebeurde enorm veel in het studentenleven. Zo leer je elkaar goed kennen.»

Veto: *Komt u als schepen voor ruimtelijke ordening in aanraking met de studenten?*

Devlies: «Dat is mogelijk, maar dat is tot nu toe nog niet gebeurd. Ik ben nog maar een paar weken terug van het federale niveau. Ik heb wel veel contact met de universiteit en hogescholen. In het begin van mijn politieke carrière, toen ik schepen van Cultuur was, kwam ik wel veel in aanraking met studenten. Mijn bureau was toen in de Muntstraat. Men wist nog wel dat ik preses was geweest en dat men een beroep kon doen op mij. Ik was een heel pak jonger en ik sloot nog aan bij de studenten. Als de studenten iets nodig hadden, kwamen ze gemakkelijk bij mij terecht. Bart De Wever heb ik zo leren kennen als student, omdat hij zich ook bezig hield met cultuur.»

Carte Blanche | Leven zonder internet

In Carte Blanche mag een Vetomedewerker zelf op zoek naar interessante gebeurtenissen in Leuven. In eerdere artikels van deze studentenkant werd al een dag in bed gelegen, dakloze gespeeld, 24 uur muziek beluisterd en een gans etmaal film gekeken. Deze week leven wij een dag zonder internet.

THOMAS CLIQUET

Moeilijk te geloven hoe snel het wereldwijde web onze levens heeft ingepalmd. In het laatste decennium van de vorige eeuw was het nog niet vanzelfsprekend om elke dag je mail te checken, laat staan dat je een e-mailadres had. Nu is dat bijna een verslaving. Ah, de filatelist in ons zucht bij dat besef. Daarom nemen wij de uitdaging aan.

Het zou interessant zijn om eens een dag door de tijd te reizen om daadwerkelijk te voelen hoe het is om te leven zonder constante toegang tot informatie. Maar wij hebben een sterke wilskracht en hebben zo'n dom hulpmiddel als een teletijdmachine niet nodig om onze belofte te houden geen internet te

gebruiken. Wij leggen onszelf daartoe een straf op: als we de verleiding niet kunnen weerstaan, moeten we nog een dag zonder internet doorkomen enzoverder enzovoorts tot het ons lukt onafhankelijk te zijn.

's Nachts zonder internet leven is peanuts: wij slapen namelijk dolgraag. Rond acht uur 's morgens worden we wakker en zoals steeds hebben we moeite om meteen uit bed te komen. Maar de plicht roept. Wij dienen een thesispresentatie te maken. Gelukkig is een laptop gebruiken niet verboden. Al snel vergaat de moed ons zonder de hulp van Google en de onlinebibliotheek van de KU Leuven en nemen we ter ontspanning een boek ter hand van de schrijver Joseph

Roth. "Joseph wie?" vraagt u. Zijn biografie is ongetwijfeld terug te vinden op internet maar dat zou tegen onze zelf opgelegde regels indruisen.

Hoewel het internet geen seconde gemist wordt tijdens onze leesactiviteiten, vinden wij het jammer dat we niet snel even de nieuwsberichten op deredactie.be kunnen bekijken. De oplossing is een krant kopen. Maar dat kost geld en wij zijn arme studenten.

Een stem in ons hoofd vraagt zich af of we niet bij een vriend op bezoek kunnen gaan en hem een nieuwssite kunnen laten checken zodat we zelf ook op de hoogte blijven. Net op tijd beseffen we dat dit valsspelen zou betekenen. Hoe zouden wij nog met onszelf kunnen leven?

We draaien wat met onze duimen, het is niet altijd even makkelijk de lokroep van het wereldwijde web te weerstaan. We willen net sms'en om met ons lief iets te gaan eten maar de batterij

mengden zich in het maatschappelijk debat. Namen jullie ook politieke standpunten in?

Devlies: We hadden volksvergaderingen. Daarop waren alle studenten van de faculteit uitgenodigd. Soms zat de hele aula Pieter De Somer vol, of toch minstens de leslokalen van De Valck. Dat waren driehonderd tot achthonderd mensen. We hielden ons bezig met politieke dossiers, maar er moest wel een link zijn met onderwijs.»

KringKal

Maandag 20 februari

TD Medica @Musicafé

Cantus Pedagogische Kring @Pavlov

Dinsdag 21 februari

Halftime-TD LBK @ Musicafé

TD VTK @ Alma 2

Woensdag 22 februari

Cantus Psychologische Kring @Pavlov

Cantus Medica @Albatros

Cantus Appoloon @ Waaiberg

Give it a shot TD Politika @ Lido

Vrijdag 24 februari

Galabal VRG @ Tervuren

Hele week

Fak Feestweek @ Letteren

Hoe zou het nog zijn met (1) |

Het diversiteitsbeleid aan de KU Leuven?

In deze reeks graaft Veto in de archieven van Veto. Deze week: het diversiteitsbeleid! De eerste vrouwelijke decaan in Leuven, professor Malfliet, werd pas in 2010 verkozen. Gebrek aan vrouwelijk talent? Vast niet. Een typisch Belgische traagheid in het creëren van gelijke doorstroommogelijkheden voor vrouwen? Wellicht wel. Dolle Mina laten we echter thuis. De KU Leuven heeft immers een diversiteitsbeleid dat zich onder andere met dergelijke problematiek bezighoudt.

LAURA HOLLEVOET

Het diversiteitsbeleid van de KU Leuven concentreert zich op vier grote pijlers: gender, een functiebeperking, allochtone studenten en werkstudenten. Enkele orgelpunten in de recente geschiedenis van het diversiteitsbeleid vinden we terug in de archieven van *Veto*.

STUURGROEP DIVERSITEIT

In *Veto* 3307, gepubliceerd in 2006, wordt het diversiteitsbeleid van de KU Leuven ietwat laatdunkend een lege doos genoemd. LOKO zal rond die tijd een visietekst schrijven over het te voeren diversiteitsbeleid door de KU Leuven. Bovendien verkiezen ze twee studentenvoortgevoerdigden voor de stuurgroep Diversiteit. Die stuurgroep was een jaar voordien in het leven geroepen door de KU Leuven om het diversiteitsbeleid transparant, zichtbaar en werkbaar te maken.

Tine Baelmans, hoofd van de dienst Diversiteitsbeleid: "De stuurgroep Diversiteit bestaat nu niet meer. Het was een orgaan voor de opbouw van een structuur

voor het diversiteitsbeleid. In de loop van de jaren hebben we deze groep verstevigd. De Diversiteitsraad zou je als opvolger kunnen beschouwen."

"Een pluspunt aan de Diversiteitsraad is dat ze over alle thema's heen, nadenkt over het geheel. Op die manier wordt een plaats gegeven aan de verschillende thema's en vertrekken we niet vanuit één bepaald perspectief."

INTERDISCIPLINARITEIT EN ALLOCHTONEN

Een jaar later richt de KU Leuven een Centrum voor Gelijke Kansen en Diversiteit (CGKD) op. De oprichting van het centrum zou voor een meer interdisciplinaire aanpak in het onderzoek naar gelijke kansen en diversiteit moeten zorgen.

Baelmans: "Het CGKD heet nu Lucide. Er zijn inderdaad interdisciplinaire contacten geweest, maar sommige onderzoekers vonden daar hun weg niet in. Interdisciplinariteit is iets dat spontaan moet groeien vanuit de sterkte van elke onderzoeker. In het diversiteitsonderzoek zijn we daarin nog niet zo ver gevorderd."

De kritiek op het diversiteitsbeleid aan de KU Leuven neemt echter toe. In *Veto* 3415, gepubliceerd in 2008, lezen we de trieste historie van een infodag voor allochtone studenten, waar geen allochtoon kwam opdagen. De flater zou volgens een aantal voormalige leden van de Werkgroep Allochtone Studenten (WAS) symptomatisch zijn voor het volledige diversiteitsbeleid aan de universiteit.

Baelmans: "Die infodag is een erg belangrijke ervaring geweest. Het was inderdaad een serieuze tegenvaller, maar we hebben eruit geleerd. Nu verwachten we niet meer dat de allochtone bevolking spontaan naar Leuven zal komen, we gaan nu vanuit Leuven naar allochtone groepen."

AANMOEDIGINGSFONDS

In *Veto* 3418 ten slotte, eveneens gepubliceerd in 2008, komen we te weten dat het diversiteitsbeleid van Vlaamse hogeroponderwijsinstellingen ondersteund zal worden door een aanmoedigingsfonds. Toenmalig Vlaams minister van Onderwijs Frank Vandenbroucke (sp.a), wou namelijk een tweede democratisering golf starten.

Baelmans: "Er is al heel wat gebeurd dankzij het aanmoedigingsfonds, we hebben er het algemene beleid mee op punt kunnen zetten. Er zijn ook initiatieven opgezet rond digitale toegankelijkheid. Ook de zorgcoördinatie voor studenten met een functiebeperking is daardoor bijvoorbeeld uitgebreid."

LOKO EN HET HUIDIGE DIVERSITEITSBELEID

De plaats van de Leuvense studenterraad LOKO in het huidige diversiteitsbeleid is het vertegenwoordigen van de student in de verschillende werkgroepen. "Het overlegt daarom actief in de universiteitsraden om het diversiteitsbeleid te stimuleren en te ondersteunen," vertelt Femke Smeets van LOKO.

"Waar de universiteit vooral zal focussen op een betere integratie in het onderwijs, zal LOKO ook belang hechten aan de integratie in het studentenleven. Een recente verwezenlijking is bijvoorbeeld het aanstellen van een meter of peter voor buitenlandse studenten."

Van Valen-fijn tot Valen-pijn

PRO

Van de crisis ondervind ik geen hinder want al vier jaar lang ben ik fulltime tewerkgesteld in de liefde. Elke dag houden mijn vriendin en ik zielsveel van elkaar, maar Valentijn is en blijft toch bijzonder. Hoeveel lessen, verplichte seminars of leuke activiteiten er in de fakbar ook gepland staan, met Valentijn zijn wij enkel elkaar toegewijd.

Erotiek en lustbeleving hebben altijd een belangrijke rol gespeeld in onze relatie, maar Valentijn - of zoals wij het noemen, kusjesdag - is een uitstekende gelegenheid om elkaars lichaam te herontdekken. Een sensuele massage, een lekker ontbijt, een paar stevige knuffels. Afgelopen Valentijn verraste ik mijn vriendin daarenboven met een trip naar de Wagnerfestspielen in Bayreuth. Daar wonden we onze favoriete opera 'Tristan und Isolde; liebe im Schwarzwald' bij.

Veertien februari is echter niet altijd een Valen-festijn want vrienden - hoewel lafhartige Judassen een meer accurate nomenclatuur is - bestempelen ons steevast als melig, opdringerige plakkers en in de ban van een vulgair kapitalisme. Maar zij, zij snappen het simpelweg niet. Tegen de grootste cynicus wil ik het volgende zeggen. Margot, het is fout gelopen tussen ons, ik heb je ingeruild voor een ander. Maar blijf niet treuren om mij, dep je tranen en leef meisje, leef verdomme, dan wordt Valen-pijn ook voor jou Valen-fijn!

Tot slot richt ik een oproep tot de beleidsmakers aan onze universiteit en de rector in het bijzonder. Mijnheer de rector, Mark, u beweert aan het hoofd te staan van een sociale universiteit. Maar waarom mogen gevangenen - en, ik neem geen blad voor de mond, ik zeg het zoals het is, boeven en bandieten! - hun vrouwtje beminnen maar blijft de verliefde student in de kou staan? Onomwonden pleit ik voor vrijageruimtes voor studenten zonder kot. Kwaliteitsvol onderwijs? Graag! Wetenschappelijk onderzoek? Ja! Liefde? Een nul op het rekest van onze alma mater Misschien moet rector Waer, toch een dokter van opleiding, maar eens terug naar de studieboeken om dat ene orgaan te bestuderen, het hart dat tikt op het ritme van ik-hou-van-jou-jou-jou. (JD)

Valentijn. Weinig andere onderwerpen ontlokken zo makkelijk een discussie. Lovers gonna love, haters gonna hate. Wij zijn edelmoedig en laten beide partijen aan het woord.

CONTRA

Valentijn, het feest der geliefden? Het feest der dwazen, als u het mij vraagt. Ik ben sinds jaar en dag principieel tegenstander van het fenomeen dat men Valentijn noemt. Ik zie Valentijn als een puist waar op 14 februari zoveel commerciële druk wordt opgezet, dat hij volledig openbarst en zijn ware aard naar buitenkomt. Dat is geen prettig zicht, ik verzeker het u.

Winkels maken er een sport van om elkaar de loef af te steken met promoties op parfums en juwelen allerhande, opdat de vrouwtjes gelukkig zouden gemaakt kunnen worden. Voor de jeugd, de breinlozen dezer maatschappij, zijn het beertjes en hartjes die de uitstalramen kleuren. Niet alleen op 14 februari zelf, maar reeds twee weken op voorhand.

En waarom? Waarom? Akkoord, een kleine attentie hier en daar is fijn. Maar de hele show die er voortdurend rond verkocht wordt, is er wat mij betreft ver over.

Mensen kopen cadeautjes juist omdat het Valentijn is, niet om hun geliefde op de een of andere manier te verwennen. Indien u dat wel beweert, maakt u zichzelf iets wijs. Het is als het ware een morele plicht geworden.

Want wat is er mis met 27 april? Of 6 augustus? Inderdaad, ook dat zijn dagen waarop de geliefde al eens op een leuke manier verrast kan worden. Sterker nog, dat kan elke dag van het jaar. Zulke romantici zijn wij dan ook wel.

Maar als rasechte romantici hebben wij evenzeer de buik vol van de commerciële flou die het zogeheten 'feest der geliefden' in de ban heeft. De *ware liefde* zit verpakt in rood inpakpapier en heeft een roze strik om het helemaal af te maken.

Voor mij hoeft het allemaal niet meer. Beperken, die commerciële shit. Als ik iemand gelukkig wil maken, heb ik daar geen dag voor nodig. Dat kan voor mij eender waar, eender wanneer. Wie mij gelukkig wenst te maken, betaalt mij een jenever in de *Seven Oaks*. Ik dank u (FP).

De Weggeefwinkel | “Ruilhandel maakt mij diepgelukkig”

U bent uw servies beu? U wil nieuwe mensen leren kennen? U mist het dorpsgevoel hier in de metropool die Leuven is? Dan hebben wij een hartverwarmende oplossing voor u: de Weggeefwinkel.

ELS DEHAEN EN SOPHIE HUYS

Het concept is vrij simpel: u kijkt rond in uw leefruimte en bedenkt wat er niet meer nuttig is voor uzelf, maar dat wel nog zou kunnen zijn voor iemand anders. Vervolgens trekt u op zaterdagochtend naar de Brouwersstraat 47.

De weggeefwinkel is eigenlijk een herinterpretatie van ruilhandel, er komt dus geen geld aan te pas. Jan Roeckx, de begeesterde initiatiefnemer: "Sommige zaken zijn veel meer waard dan in euro's uitgedrukt kan worden. Onlangs kwam er iemand die al lang op zoek was naar een ouderwetse deurbel. We hadden net zo'n deurbel binnengekregen en ik had niet gedacht dat iemand hem zou willen. Die man was diepgelukkig en ik ook."

"Moest alles in deze winkel één euro kosten, dan zou het ieders recht zijn met twintig euro de winkel leeg te kopen. Maar dat is helemaal niet onze bedoeling. Wij willen enerzijds ongebruikte spullen een nieuw leven geven en anderzijds willen we het gevoel van geven en nemen aanmoedigen."

IN DE LIVING

Er heerst een gezellige sfeer in de winkel en er is volk van diverse

pluimage dat in relatief grote getale rondsnuistert. Van dubieuze onderbroeken tot kinderfietsjes en

van keramieken huisjes uit Kreta tot streekromans, er is voor elk wat wils.

Dat er niet zo veel beweegruimte is hoeft niet te verbazen, aangezien de winkel zich letterlijk in de living van

“Het raakt mij wanneer iemand geen goeiedag zegt op straat”

"uitbater" Roeckx bevindt. Voor zichzelf is hij van plan om een studio in te richten op de eerste verdieping, om dan de volledige benedenverdieping in dienst van zijn project te kunnen stellen.

"Het raakt mij persoonlijk wanneer iemand geen goeiedag zegt op straat. Het is moeilijk om een dorpsgevoel te krijgen in het midden van een stad. Door dit project heb ik enorm veel nieuwe mensen leren kennen. Sommigen woonden gewoon om de hoek en het is fantastisch hen nu vaak in mijn winkel aan te treffen."

STUDENTEN

Een van de factoren die volgens Roeckx het dorpsgevoel in Leuven tegengaat, is de alomtegenwoordigheid van studenten: "Ik ben zelf student geweest en ga zeker niet preken tegen feestjes en lawaai, maar ik denk wel na over een actie om studenten bewuster te maken van het feit dat ze hier te gast zijn. In Leuven wonen permanent mensen en voor hen is het belangrijk zich thuis te voelen."

Roeckx hoopt op termijn een groter project op te starten, waarin de Weggeefwinkel slechts een onderdeel is. Op de site leuvendorp.be wil hij initiatieven aankondigen die een groeiend gevoel van verbondheid aanwakkeren onder de Leuvenaars.

De Weggeefwinkel opent haar deuren volgende zaterdag van 10 tot 17 uur. Volgende openingsuren worden geafficheerd op leuvendorp.be, waar u ook met zoekertjes terecht kan.

Peda's | Gratis huurmaand tweede zit verdwijnt

We zwalpen van de ene crisis naar de andere. De financiële laat zich al geruime tijd voelen, terwijl een ecologische voor de deur staat. Opmerkelijk is dat het hier geen ver-van-mijn-bed-show betreft, maar dat we er middenin zitten. Wonen we zelf wel energie-efficiënt? En waarom wordt de gratis huurmaand in KUL-residenties tijdens tweede zit plots afgeschaft?

CEDRIC HAUBEN

In onze queeste naar antwoorden op deze en andere levensvragen trokken we naar de dienst Algemeen Beheer van de KU Leuven. Daar werden we te woord gestaan door Jos van Lierop en Cédric Bijloos, samen verantwoordelijk voor de exploitatie van de niet-gesubsidieerde residenties. De KU Leuven probeert al een tijd lang haar energieverbruik naar beneden te krijgen. In dat plan is een grote rol weggelegd voor haar studentenresidenties. Maar het is geen sinecure...

MONUMENTEN

"We proberen uiteraard onze residenties zo duurzaam en energiezuinig mogelijk te maken," aldus van Lierop. "Daartoe is er onlangs weer een businessplan opgesteld met een waslijst aan werkpunten. Die zijn van technische aard, bijvoorbeeld het vernieuwen van verwarmingsinstallaties, of eerder organisatorisch, zoals het verbieden van koelkasten die geen A++-label hebben."

Moelijkheid is dat verschillende gebouwen de status van monument hebben gekregen. Denken we onder andere aan de residenties Leo XIII, het Heilige Geest-college of het Pauscollege. "Daardoor krijgen ze subsidies voor renovaties, maar worden er ook strenge eisen gesteld aan het behoud van het gebouw. Een monument dient zo dicht mogelijk aan te leunen bij haar originele vorm, waardoor aanpassingen slechts met instemming van de dienst Monumentenzorg mogen worden doorgevoerd. Zo mogen originele houten ramen niet zonder

meer vervangen worden door dubbele beglazing in pvc, of mogen binnenmuren niet weggehaald worden."

GROEPSGEOVEL

Er wordt gewerkt op drie vlakken: energie, materiaal en renovatie. Maar ook moet er voldoende overlegd en vooral gestimuleerd worden, want louter de uitrusting van gebouwen zal niet volstaan. "De sleutel tot energie-efficiëntie ligt in de betrokkenheid van de bewoners," zegt Bijloos. "Het is noodzakelijk om hun bewust te maken van hun energieverbruik, want de technische dienst of residentiebeheerder alleen zullen de klus niet klaren. Daarom is het ook belangrijk dat er binnen elke peda een

groepssfeer heerst, waardoor solidariteit en zelfs sociale controle kunnen ontstaan. Los van de andere positieve aspecten heeft zo'n groepsgevoel een impact op het energieverbruik."

Om dat te bereiken stimuleert de KU Leuven de inrichting van gemeenschappelijke ontspanningsruimtes of zelfs aparte studentenverenigingen, in haar peda's. "Zo

op de som van de huurgelden die binnenkomen tijdens het academiejaar."

"Verhuursinkomsten in de zomermaanden worden ook terug in de studenten geïnvesteerd, maar zijn dus niet uiterst noodzakelijk. Wel wilden we een einde maken aan de oneerlijkheid waarbij studenten die ervoor kiezen examens in de derde zit-tijd af te leggen bevoordeeld werden, ten opzichte van andere studenten"

ENERGIE-EFFICIËNT ALS STUDENT

Door uw eivolle leven dreigt u continu evidenties uit het oog te verliezen. Daarom herinneren we u aan enkele werkpunten die in *no time* uw energie-efficiëntie verhogen.

1. KOOK ALTIJD MET DEKSEL OP DE PANNEN
2. GEBRUIK MOBIELE TELEFOON ALS WEKKER I.P.V. WEKKERRADIO
3. KORTER DOUCHEN
4. VERLICHTING UIT BIJ VERLATEN KAMER
5. VERWARMING UIT BIJ LANGDURIG VERLATEN KAMER
6. GEBRUIK SPAARLAMPEN

werd er onlangs in residentie COPAL een comité opgericht, naar het voorbeeld van het Pauscollege, waar al jaren een klein maar volwaardig presidium fungeert."

TWEDE ZIT BETALEND

Dit jaar zullen studenten met herexamens, hun kamer in een niet-gesubsidieerde peda dan niet meer gratis kunnen gebruiken. Een maatregel om extra geld in het laatje te krijgen in financieel zware tijden? "Helemaal niet," volgens van Lierop. "Alle afbetalingen en investeringen worden berekend

Cinetopia | Nostalgische ode aan de cinema

Het is een trieste wereld waar aan de ene kant van de straat de platenzaken op de fles gaan en aan de andere kant de kleine filmzaaltjes de deuren sluiten. Gelukkig hebben we nog Cinema ZED, die ons meteen een bijhorende reeks over vervolgen cinemadagen presenteert onder de noemer Cinetopia.

WIM DEHAEN

De reeks, die vorige week in de zalen was, is verbonden met de indrukwekkende affichetoonstelling in OPEK waar u elders in dit krantje meer over kunt lezen. En ook bij deze filmvertoningen kon een nostalgisch traantje weggepinkt worden. Wij gingen een kijkje nemen bij *Cinema Paradiso* en *La Vida Útil*.

FILMVIRUS

Onze therapeut zegt tegen ons dat we altijd maar projecte-

ren. Wie ook projecteert, is het hoofdpersonage in de aandoenlijke film *Cinema Paradiso*. In de Italiaanse klassieker zoomen we in op een jongen die dankzij een bevriende cinemaprojectonist geleidelijk aan het filmvirus te pakken krijgt. Het bewegende beeld kan het knaapje mateloos boeien, en hij charmeert projecteur en vaderfiguur Alfredo met zijn intense jeugdige fascinatie voor de techniek.

De film uit 1988 maakte op het oppervlak een melige, zelfs kleffe indruk, maar op het einde

van de rit waren we toch best onder de indruk. Mogelijk was dat door de overtuigende acteerprestaties en het oprecht aandoende verhaal. Of mogelijk was het het krachtige muzikale thema van componist Ennio Morricone hetgene dat ons over de streep trok. Wij waren niet de enige mensen die het een tof filmpje vonden: de film won de Oscar voor beste buitenlandse film én de speciale juryprijs op het festival van Cannes.

RETROGEVOEL

En met *La Vida Útil* werden we helemaal naar een ander tijdperk gekatapulteerd. Hoewel de film pas in 2010 uitgebracht is, was het bewuste retrogevoel van de zwart-witfilm meer dan doeltreffend. De film gaat over Jorge, die in een klein filmzaaltje in Uruguay de zaakjes regelt.

Het loopt niet zo goed met die zaak, en hoe Jorge daarmee omgaat wordt smaakvol in beeld

gebracht door Federico Veiroj. Die man speelt een subtiel spel met filmtaal, en het is interessant hoe hij soms de vintage illusie doorbreekt, bijvoorbeeld door de abrupte interventie van de modern klinkende soundtrack. Zelden hebben we een meer verfrissende Zuid-Amerikaanse film gezien!

KLUCHT

Tussen de langspeelfilms door konden we ook genieten van enkele kortere films. In de belegen klucht *Cinema Pests* zien we verschillende ergernissen van de modale cinemaganger cartoonesk uitvergroot worden. Het was grappig, want er waren mensen in de zaal tijdens de film aan het praten. Toen het filmpje tot fysiek geweld opriep tegen de overlastveroorzakers, was het vooruitzicht van een nachtje in de cel het enige dat ons van actie weerhield.

Ook zagen we een documentaire over een antieke cinemazaal

die ergens gesloten was. Bij momenten was dit verhaal ontroerend, maar toen de clowns van

“We werden gekatapulteerd naar een ander tijdperk”

de Nieuwe Naar in de documentaire opdoken, stopte onze gevoelige snaar echter met trillen. En toen Will Ferdy opdook, waren het onze lachbanden die wild vibreerden.

Filmaffiches |

“Eigenlijk stellen wij werken van Magritte tentoon”

Leuvense filmnostalgici vinden tot eind maart in OPEK een nieuw mekka van de cinema. Kulturama, het jaarlijkse kunstenfestival, vertelt in de tentoonstelling “Cinema Leuven” aan de hand van filmaffiches de Leuvense geschiedenis van het witte doek. “Filmfans én kunstliefhebbers hebben meer dan reden genoeg om te komen kijken,” aldus filmhistorica Leen Engelen, bezielster van het project. “Zo heeft niemand minder dan René Magritte verschillende van de affiches geschilderd.”

JURGEN LAHEY

“In *Cinema Leuven* stellen we verschillende tientallen filmaffiches tentoon die tussen 1932 en 1968 het straatbeeld tooiden,” begint Engelen. “Nagenoeg allemaal promootten ze films die in een van de Leuvense bioscopen speelden. Aan de hand van de affiches vertellen we het bioscoopverleden van de stad. We hebben er een tentoonstelling van gemaakt met een zeer verhalende opbouw,” aldus Engelen.

Dat verleden gaat terug tot 1909, het jaar dat filmzaal Alhambra, de eerste in Leuven, het levenslicht zag. Al vlug volgden er meerdere, zoals Casino, Cinéma Royal, Luxor, Eden en Forum. Vandaag de dag verbaast het enigszins, maar van de vroege twintigste eeuw tot de jaren tachtig had het Leuvense publiek keuze uit een veel groter aanbod aan bioscoopzalen. “Op het hoogtepunt waren er een tiental filmzalen gevestigd in de binnenstad,” merkt Engelen op. “De meeste daarvan zijn echter allang verdwenen. Alleen de oudere Leuvenaren herinneren zich nog namen als Rex, Forum of Eden. Vooral bij hen zal de tentoonstelling nostalgische gevoelens aan de oude buurtbioscopen opwekken,” gaat Engelen verder. “Heel weinig herinnert ons nog aan die oude filmzalen. Het gebouw in de Bondgenotenlaan waar tot 1986 Cinema Rex gevestigd was, is nu bijvoorbeeld een vestiging van winkelketen Wibra. Door de verbouwing van concertzaal Het Depot verdwijnen nu ook de laatste sporen van Eden, de bioscoop die er vroeger gevestigd was.”

UITGEBREIDE COLLECTIE

Op de vraag hoe ze op het idee kwam een tentoonstelling rond filmaffiches op te zet-

ten, antwoordt Engelen dat het haar ingegeven werd door toeval. “Ik was op een dag onderzoekswerk aan het verrichten in het stadsarchief toen ik op een filmaffiche stuitte,” legt Engelen uit. “Ik ontdekte dat het archief over een zeer grote collectie beschikt. Zo is de bal aan het rollen gegaan.” Die collectie - een van de beste van het land - telt bijna 3.000 filmaffiches uit de periode 1932 tot 1986. De affiches die Kulturama tentoonstelt, zijn daar slechts een beperkt - maar sprekend - staaltje uit. “Dat het stadsarchief over zo’n omvangrijke collectie beschikt,” verklaart Engelen, “is het gevolg van een politiereglement uit 1892 dat bepaalde dat een kopie moest bezorgd worden op het gemeentesecretariaat van elke affiche die in het openbaar werd opgehangen.”

KUNST

Gevraagd naar wat een persoonlijke favoriet is in de tentoonstelling geeft Engelen de affiche van *De Witte* als voorbeeld. “De eerste gesproken Vlaamse film. Een zeer belangrijke mijlpaal in onze filmgeschiedenis.” Een ander element dat volgens Engelen *Cinema Leuven* zo sterk maakt, is het grote aantal affiches uit de jaren dertig. Het naziregime liet tijdens de Tweede Wereldoorlog systematisch kunst- en bibliotheekcollecties vernietigen. “Maar filmaffiches zijn - net door het reglement uit 1892 - een uitzondering: dankzij dat reglement zijn er ook van voor de oorlogsjaren zo veel affiches bewaard gebleven.” Dat de tentoonstelling artistieke waarde heeft, staat als een paal boven water. “We hebben in het archief een tiental affiches gevonden die van de hand van niemand minder dan René Magritte zijn,” aldus Engelen. “Hij schilderde ze uit noodzaak als bijverdienste. Magritte, die

uit de hoge kunstwereld kwam, was zelf niet trots op die werken en maakte ze onder het pseudoniem Emair. Zijn werken geven

deze tentoonstelling een extra artistieke dimensie. Eigenlijk stellen wij werken van Magritte tentoon.”

Filmhistorica Leen Engelen

Artefact | Ansatz Der Maschine

Zaterdag was het een fijne muzikale avond in het STUK. Eindelijk konden we wonderboy Nils Frahm eens op zijn piano zien tokkelen. Ook de Belgische formatie Ansatz Der Maschine verwende onze oren met hun bijzondere geluid. Voorafgaand aan het optreden hadden we een babbel met Mathijs Bertel, de drijvende kracht achter het project.

WIM DEHAEN

Veto: *Jullie nieuwe cd HEAT kan gerust een serieuze koerswijziging genoemd worden.*

Mathijs: «Ja, het is een volledig ander verhaal, denk ik. Ik had zin om eens iets *in-your-face* te doen, iets expliciet. Na twee platen met instrumentele elektronica vind ik dat nog altijd heel tof. Ik denk dat ik daar wel naar zal terugkeren, maar ik wou niet alleen dat zijn. Ik wilde niet dat de mensen mij alleen kenden op die manier. Ik wou een verhaal vertellen.»

«Met instrumentele muziek is het makkelijker om weinig boodschap mee te geven in de muziek. Ik vind dat het tegenwoordig, zeker in Vlaanderen, redelijk weinig gebeurt dat er een expliciete boodschap in de muziek zit. Dat was een beetje een drijfveer om het te doen.»

Veto: *Je schreef de teksten zelf?*

Mathijs: «Ja, behalve eentje die Renee, de nieuwe zangeres, geschreven heeft. Waar ik vroeger bijvoorbeeld een blazermelodietje schreef, schrijf ik nu een vocaal melodietje. Die melodie zelf schrijven is niet zodanig moeilijk, maar het is wel zo dat de tekst pas echt helemaal op het laatste moment bij het maken van het nummer komt. Ik zing eerst gewoon de melodie tot dat ik heel het arrangement gemaakt heb, en pas dan komt de tekst erop.»

Veto: *Het is dus eerder op basis van de muziek dat de teksten worden geschreven?*

Mathijs: «Meestal ken ik de sfeer van het nummer wel redelijk vroeg, zelfs als ik een week aan

een nummer aan het schrijven ben. Nu ja, ik schrijf meestal wel drie of vier maanden aan een nummer, best lang. Ik weet dus wel al waar het over zal gaan, maar de effectieve uitwerking van de tekst komt effectief pas op het laatst. Dan moet het arrangement wel echt in orde zijn. Dat is nog altijd mijn *core business*. Ik wou wel een meer toegankelijke plaat maken, maar ik wou niet dat de elektronica volledig zou verdwijnen.»

“Wij spelen zowel op Klara Festival als in de Kinky Star”

EVOLUTIE

Veto: *Is de evolutie van jullie geluid voor een deel het gevolg van de veelkoppige liveband die jullie geleidelijk aan uitbouwden?*

Mathijs: «Ja, zeker ook. Je raakt meer en meer op elkaar ingespeeld en je begint meer en meer elkaars sterke en zwakke kanten te kennen. Ik luister veel naar klassieke muziek en dat probeer ik er in te steken. Daarom kan ik

niet anders dan met akoestische instrumenten werken. Maar ik vind die clash wel tof.»

Veto: *Ansatz Der Maschine speelde in het voorprogramma van zeer uiteenlopende acts.*

Ook vanavond, met de rustige pianoklanken van Nils Frahm.

Mathijs: «Ik vind het best cool dat we zowel op het KlaraFestival kunnen spelen als op de Gentse Feesten in de Kinky Star. Er zijn altijd wel mensen die het fijn vinden. Dat is eigenlijk wel onze opzet. De drempel is laag genoeg om toch muziek te maken die in meer omgevingen werkt. In een meer intellectuele omgeving werkt het, maar gewoon in een café zijn mensen ook mee.»

Veto: *Jullie spelen veel voorprogramma's.*

Mathijs: «Ik vind dat echt een

ideale dekmantel! Je bereikt altijd wel de juiste mensen. Ze komen niet voor het voorprogramma en zijn dikwijls verrast omdat ze niet echt verwachten wat ze gaan zien. En zonder de zware druk van de hoofact te moeten zijn.»

Veto: *Jullie hebben een zeer eigenwijs, herkenbaar geluid.*

Mathijs: «Sowieso vind ik dat het episch moet zijn. Hoewel het vaak instrumentaal is, moet er een heel verhaal achterzitten. Dat epische is wel de rode draad van mij, om het even welke stijl of welk genre de uitwerking is. Dat kan met een volledige Squarepusher- en Aphex Twinachtige breakcoreplaat zijn, of gewoon met klassieke muziek. De centrale idee is dat hetzelfde oergevoel daar kan inzitten, en dat je dat er moet uithalen. De rest is *spielerei*.»

Veto: *Wat brengt de toekomst voor Ansatz Der Maschine?*

Mathijs: «Of ik ambitie heb om zwaar door te breken? Dat interesseert me niks, zolang ik op de juiste plekken kan spelen en mensen kan bereiken die er effectief voor onze muziek staan. In België zijn er veel clubs die een goede technische omkadering hebben. Hier ben je als muzikant heel verwend. Ik vind het leuk dat we met deze set nu al heel veel kunnen spelen, omdat het live een heel ander verhaal is dan op plaat. Het is veel harder en we gebruiken zelfontworpen visuals. Er is veel tijd ingekropen en ik hoop dat we er genoeg kunnen uithalen voor de tijd die we er hebben ingestoken. Maar zoals het nu loopt ben ik een tevreden mens.»

“In België ben je verwend als muzikant”

Nick De Gregorio

Expanding Energy |

Gitaargesnerp en knappende ballonnen

In het kader van Artefact bracht regisseur David Freeman donderdag- en vrijdagavond in STUK zijn dansvoorstelling "Expanding Energy." Over het verschil dat één mens voor een meer duurzame wereld maken kan.

LUCAS DE JONG

Voor aanvang van de show kregen wij een staafdiagram voorgeschoteld die het energieverbruik van de dansvoorstelling weergaf. Al het verbruik, welteverstaan. Zo werd er ook rekening gehouden met de energie die het kostte Einstürzende Neubauten-gitarist Jochen Arbeit vanuit Duitsland te importeren, zodat wij hem samen met Paul Lemp op zijn elektrische snaren konden horen donderen.

Het publiek werd vervolgens uitgenodigd die energie terug te verdienen. Na de voorstelling liep ondergetekende dan ook met een "I made a promise"-badge de buitenlucht in. De beloften die wij geheel vrijwillig op ons hadden genomen, waren tweevoudig. Een boom planten die met zekerheid 100 jaar

standhoudt en een week lang maximaal twee minuten per dag douchen. 6 anderen kozen ervoor woeliger wateren te doorworstelen. Zij zullen daarbij het surfen een maand lang vaarwel zeggen. Alle beloftes opgeteld, mocht dit publiek van circa tweehonderd man de voorstelling wel driemaal zien zonder enig vuiltje aan de lucht.

Hoewel de voorstelling zich als klimaatneutraal verkocht, moest het publiek zich dus nog wel engageren om dat te realiseren. Iets wat in de lijn ligt met wat regisseur Davis Freeman poogt over te brengen, namelijk dat het aan de kijker is om keuzes te maken. We zijn immers niet alleen reguliere kijkers, maar ook een medeverantwoordelijke producent bij alles wat we consumeren.

Expanding Energy wil de duurzaamheidsproblematiek dan ook niet aanpakken door

oplossingen aan te dragen, maar eerder door het in vraag stellen van hoe wij naar de wereld kijken. Een transitiebeweging die volgens Freeman gebracht kan worden door een soort theater dat balanceert tussen naïviteit en overtuiging, experiment en "well made play".

VERSLAVING + BOM

Dat het stuk goed ineen zat, kunnen we beamen. Het eerste deel van de massachoreografie liet de dansers krielen op het luide, onsamenhangende gitaargesnerp van Arbeit en Lemp. Elke danser besteedde zijn energie daarbij op een andere doelloze wijze, terwijl een korte geschiedkundige evolutie van onze energiehuishouding in woord en beeld werd voorgesteld. Inleidende uitspraken als "Energy is destructive, but cannot be destroyed," illustreerden daarbij de verslaving aan energie van de hedendaagse samenleving.

Knappende ballonnen traptten het tweede deel af, en veranderden de ballonblazers van standbeelden één voor één in vertolkers van

een simultane choreografie. Het geknal zou zo maar een symbool voor de eigenste mentaliteitswijziging kunnen zijn die Freeman met zijn voorstelling wil bewerkstelligen.

Als we allemaal zelf eerst eens zouden nadenken over ons energiegebruik en vervolgens de handen ineen slaan, kunnen we komen tot een gecoördineerd, nuttig en duurzaam gebruik dat de huidige verslaving tempert. De dansers, die gerasterd opgesteld stonden, marcheerden of liepen nu eens op de plaats, en beeldden dan uit dat ze in dezelfde richting aan een touw trekken. Grootse tonen van Arbeit en Lemp verheerlijkten die vereende krachten.

Het experimentele theaterstuk was een energieboom die ons rotsvast geloof in de gedeeltelijke overstroming van Nederland en België niet succesvol in vraag wist te stellen. Zij overtuigde wel dat die rots er eentje in de branding blijft, waarop men wilskrachtig, zonder enige naïviteit, een boompje planten kan.

Saint Amour |

“Rouw is niets anders dan **verliefdheid** zonder verlossing”

Wij waren ooit hopeloos verliefd op een onbereikbare jongen en dachten dat de gapende leegte in ons hartje nooit meer zou helen. Wij voelden ons alleen op de wereld, hoewel we eigenlijk enkel deelgenoot werden van een literair subgenre. Een subgenre dat met grote klasse bezongen werd op de 19de editie van Saint Amour. Wij zijn niet langer speciaal, maar Saint Amour was dat wel.

ELS DEHAEN EN SOPHIE HUYS

Mannen willen eigenlijk onbereikbare vrouwen en mannen zijn nooit onbereikbaar, zo opent **Sven Speybrouck** de literaire avond. Wij gaan niet volledig akkoord met die uitspraak, maar de toon is wel meteen gezet. De onbereikbare liefde is de leidraad voor een literaire avond die verzorgd wordt door Behoud de Begeerte, het kunstencentrum voor literatuur.

“Hoe zelfs eten deprimeren kan”

Volgens het hoofdpersonage van **David Vann's** *Caribou Island* ligt de remedie tegen onbereikbare liefde in eten. Ze huldigt dat adagium terstond door het verorberen van pastei en een reusachtig

ijsje. “Moe, lieverd?” vraagt de serveerster. “Nee, alleen maar ongetrouwd en onbemind.” Waarop de serveerster een vrijgezel omschrijft als een pastei zonder vulling. Of hoe zelfs eten deprimeren kan.

Vann wordt afgelost door **Peter Buwalda**, die recentelijk zijn debuut *Bonita Avenue* schreef. Sven Speybrouck leidt hem in met de opmerking dat “vreemdgaan de gezondheid schaden kan”, en Buwalda belooft een stuk uit zijn roman te brengen. Het hoofdpersonage, een oudere en getrouwde man, hoort sms'jes die er niet zijn en schrijft mails die hij niet verstuurt. Met deze symptomen zijn we allemaal vertrouwd, maar zelden hebben we het iemand zo goed weten verwoorden. Voeg daar nog een weerbarstige minnares aan toe en de conclusie luidt dat we die roman gaan halen, en u zou dat beter ook doen.

ONTOEREKENINGSVATBAAR

Wim Helsen wordt dan weer ingeleid als de man die van ontoerekeningsvatbaarheid zijn beroep heeft gemaakt. Hij blijkt

die omschrijving waardig tijdens een literaire analyse van *Aan Rika* van Piet Paaltjens, waarin hij Paaltjens zowel verguist als ophemelt. “Waarom toch die blauwe ogen, wonderdiep en klaar? Gij weet toch dat ik daar niet tegen kan?” “Leg eens uit, hoe moest zij dat in hemelsnaam weten?”

Het gedicht wordt uiteen gehaald en besproken en er ontspint zich een bizarre vergelijking met Mel en Mel en Kim (*een popgroep uit de 80's*), waarvoor Helsen een boontje blijkt te hebben.

Connie Palmén leest voor uit haar *Logboek van een Onbarmhartig Jaar*, maar voorspelt dat het na haar enkel leuker zal worden. Dat is waarlijk niet gelogen. Het is slechts weinigen gegeven twee keer de ware liefde te vinden, maar wanneer je die geliefde een tweede keer uit handen moet geven, snijdt het verdriet even diep als de eerste keer.

ALLESOVERHEERSENDE PIJN

Het overkomt Palmén wanneer ze haar man Hans van Mierlo in 2010 verliest, nadat ze in 1995 al Ischa Meijer had moeten begraven. Palmén staakt terstond het reguliere schrijven en legt een dagboek aan over de allesoverheersende pijn die ze ervaart. Ze stelt vast dat we vergeten hoe hard het is om een dierbare te verliezen: “Je weet dat het verschrikkelijk was, maar je herinnert je de pijn niet echt meer. Het was vreselijk en het duurde lang, maar wie zou ooit nog baren en liefhebben als we ons precies konden herinneren hoeveel pijn zo iets deed?” Zelfs als de onbereikbare toch binnen handbereik komt,

moet je hem soms afgeven. In dat opzicht, zegt ze treffend, is rouw niets anders dan verliefdheid zonder verlossing.

NEGERLUL

Na Connie Palmén volgt een iets langere muzikale onderbreking, met drie liedjes gebracht door **Dez Mona**. Noodzakelijk om de drukke sfeer te breken. Toch maakte een zekere droefgeestigheid zich van ons meester en konden we onze aandacht niet meer geheel op de volgende schrijvers richten. **Floortje Zwigman** las een homo-erotische passage voor uit haar roman *Spiegeljongen*. **P.F. Thomès** fleurde ons nog even op met gênante belevissen in een frituur, waar een “negerlul special” geen vreemde bestelling was.

Vergeet bloemen, vergeet pralines.

“Een vrijgezel is als een pastei zonder vulling”

We waren het er roerend over eens: wanneer mensen ons zouden meedelen dat hun lief hen had getrakteerd op deze voorstelling, dan zouden wij stikjaloers zijn. Volgend jaar staat Saint Amour in het teken van Hugo Claus, wij boeken onze tickets nu al.

Lezersbrief | Reactie op Splinter Veto 3813

Cedric Hauben beweert in Veto nr. 13 dat elk verzet tegen de geplande pensioenhervorming botst met de harde economische feiten en de beginselen van het gezond verstand. Dit kan misschien wel gelden voor studenten die tot een eind in de twintig studeren om daarna een job te hebben die niet al te belastend is, maar mensen die reeds vanaf hun achttiende (of zelfs eerder) jarenlang een zware, afmattende en stresserende job hebben en/of tot het eind van hun loopbaan uitgeperst worden door hun werkgever geven volgens mij wel blijk van gezond verstand als ze zich verzetten tegen een verhoging van de pensioenleeftijd. De economische feiten zijn hier blijkbaar in tegenspraak met de sociale feiten. Uit studies blijkt immers dat een hooggeschoolde vrouw van 25 jaar gemiddeld nog meer dan 47 gezonde jaren te verwachten heeft. Voor een 25-jarige vrouw die hoger of lager middelbaar onderwijs volgde zijn dit 41 à 42 jaren. En een vrouw van 25 die enkel lager onderwijs volgde zou gemiddeld nog slechts 36 gezonde jaren voor de boeg hebben. De kosten van de vergrijzing lopen ook helemaal niet zo hoog op als sommigen ons willen wijsmaken. De babyboomers gaan immers niet allemaal tegelijkertijd op pensioen. Vergelijk de kosten van de vergrijzing bijvoorbeeld met het geld dat onze overheid de afgelopen jaren op tafel legde voor de redding van de banken: Voor de redding van Dexia in 2011 moest de regering 4 miljard euro op tafel leggen, of meer dan 1 % van het BBP. En dit nadat de vorige regering onder Leterme in 2008 ook al 20 miljard, of meer dan 5 % van het BBP, te voorschijn moest toveren om Fortis en Dexia te redden. Vergelijk dit met de vergrijzingskost van 3,8 % van het BBP, echter gespreid over 20 jaar, wat jaarlijks neerkomt op 0,19 % van het BBP of 650 miljoen euro per jaar. Hauben verwijst naar Nederland waar de

verhoging van de pensioenleeftijd zagezegd zonder morren zou aanvaard zijn. Blijkbaar weet hij nog niet dat de radicaal-linkse SP (socialistische partij), die zich fel kantte tegen de verhoging van de pensioenleeftijd, volgens de recente peilingen de grootste partij in Nederland zou worden moesten er nu verkiezingen plaatshebben.

Het verzet van de vakbonden gaat echter om veel meer dan alleen de pensioenen. Sinds de jaren '80 is er in grote delen van de wereld een afbraak bezig van de sociale rechten en verworvenheden en is de ongelijkheid enorm toegenomen. 30 jaar geleden bedroeg het loonaandeel van werknemers in 'Het Nationaal Inkomen' van de meeste landen ongeveer 60 %. Momenteel is dat in zeer veel landen gedaald tot onder de 50 %, en dit ten voordele van de bedrijfswinsten en inkomens uit kapitaal.

Dat het in België al met al, in vergelijking met ander landen (ook met bv. het zagezegde economische wonder Duitsland waar een groot deel van de werknemers duidelijk verarmd is en er meer en meer 'working poor' zijn) nog meevalt komt omdat de vakbonden in België nog zo sterk staan en de stijgende inkomensongelijkheid en daling van de koopkracht, onder andere door middel van stakingen, gedeeltelijk hebben kunnen tegenhouden.

De hoge levensstandaard en vele sociale rechten en verwezelijkingen die we in België kennen zijn voor een groot deel trouwens te danken aan vele tientallen jaren vakbondsstrijd (naast de uitbuiting en plundering van de Derde Wereld en 'de schrik voor het communisme'). Om slechts één van de talrijke voorbeelden te geven: De huidige studenten die nu zozeer tegen het stakingswapen zijn zullen, als ze straks werken, het zeker op prijs stellen dat zij elk jaar enkele weken betaald verlof hebben om onder andere op reis te kunnen gaan. Wel-

nu, dat betaald verlof is er maar gekomen als een van de resultaten van de algemene staking van 1936.

Dat de vakbonden zich nu (volgens mij nog niet genoeg) kanten tegen de huidige besparingen in Europa is ook niet meer dan normaal, want die besparingen dienen om de vraagzucht van de financiële markten te bevredigen, nog meer rijkdom van de werknemers naar rijke kapitaalbezitters en grote bedrijven over te hevelen, en om de gewone mensen te doen opdraaien voor de puinhopen die bankiers en speculanten aangericht hebben.

VERHAALTJES

Dat ondanks al deze feiten toch nog zoveel mensen nog altijd de verhaaltjes slikken die bedrijfsleiders, kapitaalbezitters en hun politieke lakeien ons nu al jarenlang door de keel proberen te duwen, en sommige jongeren het zelfs normaal vinden dat grote bedrijven niet of nauwelijks belastingen betalen maar het wel abnormaal vinden als werknemers via stakingen opkomen voor hun rechten, bewijst dat de uitspraak van een groot denker, namelijk “De heersende ideeën in een maatschappij zijn de ideeën van de heersende klasse” nog altijd meer dan ooit actueel is.

Tot slot: wanneer ik sommige studenten hoor tekeer gaan tegen de vakbonden en stakingen moet ik terugdenken aan de woorden van mijn oude, wijze moeder over sommige mensen ‘die veel letters gegeten hebben’, namelijk: “Ze zijn misschien wel slim maar hebben wel weinig verstand”.

Roger Liekens
Martelarenlaan 139/16
3010 Kessel-lo
0475/23 26 24

CulKal

Dinsdag 21 februari

About Resilience - Ehud Darash
Dans - 20u30 in STUK (www.stuk.be)

Woensdag 22 februari

I/II/III/IIII - Kris Verdonck & A two dogs company
Dans - 21u in Schouwburg (www.stuk.be), ook op do om 20u

Donderdag 23 februari

Mecenas leidt rond in M
Tentoonstelling - tussen 20u en 22u in M

The Hickey Underworld
Concert - 19u30 in Het Depot (www.depot.be)

Phantogram
Concert - 20u30 in STUK (www.stuk.be)

Bart Cannaerts - Waar is Barry?
Comedy - 20u in Minnepoort (www.30cc.be)

Cry me a rivier - Anna Mendelssohn
Theater - 20u30 in STUK (www.30cc.be), ook donderdag

Two of a kind

archeologie

Elke week laten wij twee cartoonisten los op de inhoud van Veto. Op deze pagina krijgen zij carte blanche om te werken rond een bepaald thema.

Op pagina 6 brachten wij een fijn sfeerverslag van de tentoonstelling van Alfa: Maritieme Archeologie. Het signaal voor onze cartoonisten om zich creatief uit te leven met botten, beenderen en archeologie.

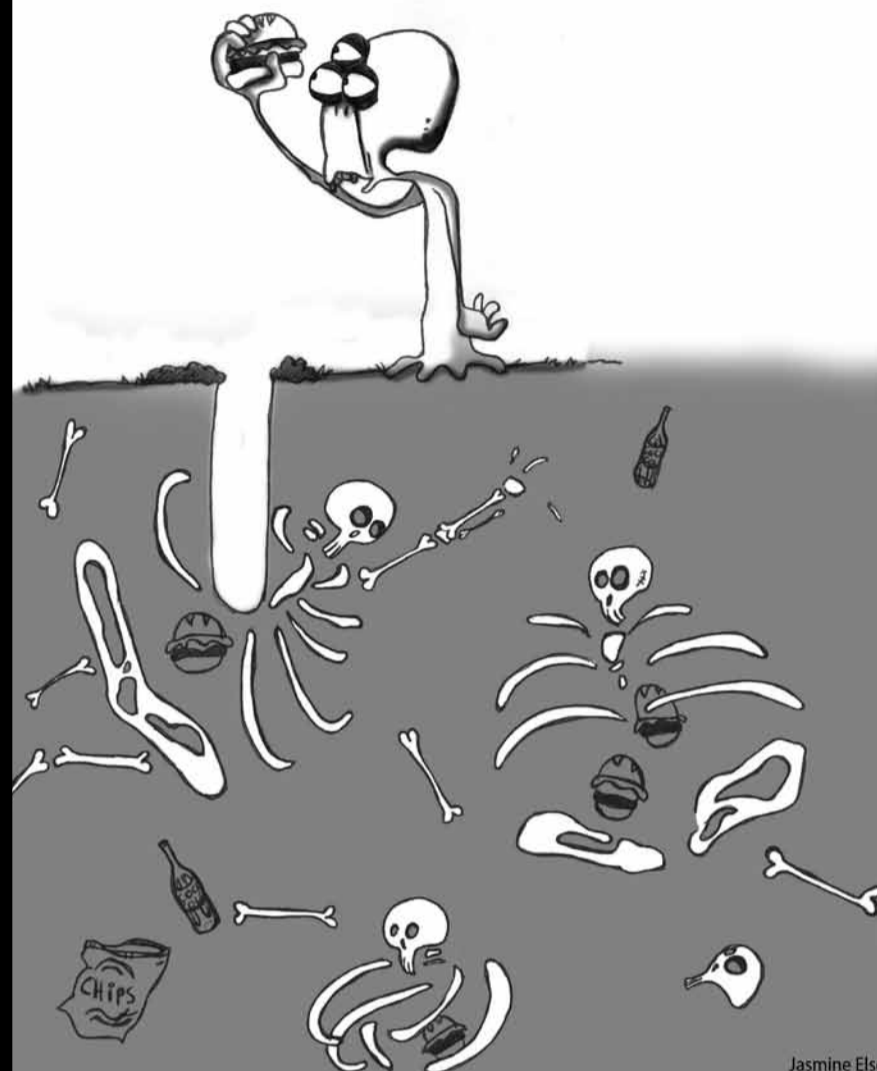
Een subtiel mopje hier, een fijne en stilistische pennentrek daar. En omdat u het bent, ook nog een fijn streepje computergestuurde animatie.

Pen jij ook graag een tekening bijeen? Mail naar veto@veto.be en u krijgt een pagina carte blanche. Als u natuurlijk verder raakt dan de kopvoeters die wij in onze jeugd tekenden.

Deze pagina ontstond via de tekeningen van Simon Englebort en het animatievernuft van Jasmine Elsen. Zij worden heel erg bedankt.

'ARCHEOLOGISCHE OPGRAVING IN HET JAAR 2500'

Kom eens kijken Jos!
Volgens mij heb ik de oorzaak van
het einde der mensheid ontdekt!!

Jasmine Elsen

CulKal

Auditieronde Big Country
Band - Artforum
[Mail stijn@artforumvzw.be](mailto:Mail.stijn@artforumvzw.be)

Vrijdag
24 februari

Adam Cohen
Concert - 19u30 in Het Depot
(www.hetdepot.be)

Yevgueni
Concert - 20u in de Schouwburg
(www.30cc.be)

Macbeth - Theater Zuidpool
Theater - 20u in OPEK
(www.braakland.be)

Zaterdag
25 februari

The Subways
Concert - 19u30 in Het Depot (www.hetdepot.be)

Zondag
26 februari

Jazz op Zondag invites Lemmens
Concert - 21u in STUKcafe
(www.stuk.be)

ALMA SAURUS

Simon Englebort

ARCHEOLOGEREN

Simon Englebort

Menu van de week

In Alma 1-2-3

21-24 Februari 2011

A1 = alleen Alma 1

A3 = alleen Alma 3

A2 = alleen Alma 2

= vegetarisch

dinsdag

Gebakken visfilet met hollandse saus en verse prei	A1+A2	€ 5.10
Groentennuggets met currysous en paprikarijst		€ 4.20
Kippenlapje met groenten en saus	A3	€ 4.20
Kippenlapje met groenten, saus en kroketten	A1	€ 4.70
Koninginnenhapje	A3	€ 3.60
Macaroni met ham en kaas	A2+A3	€ 2.70
Rundsblokjes Picadillo met groentenrijst		€ 4.70
Spaghetti bolognaise groot	A1+A3	€ 3.20
Spaghetti bolognaise klein	A1	€ 2.70

woensdag

Cannelloni	A1+A2	€ 4.70
Gevulde paprika met Provençaalse saus en wilde rijst		€ 4.20
Koninginnenhapje	A1+A3	€ 3.60
Loempia met zoetzure chilisaus en verse wokgroenten		€ 3.60
Provençaals stoofpotje		€ 2.70
Spaghetti bolognaise groot	A3	€ 3.20
Steak met groenten en saus	A2+A3	€ 5.10
Stoofvlees op z'n Vlaams	A2+A3	€ 4.70

donderdag

1/2 kip met saus en garnituur (enkel avondmenu)	A2	€ 5.10
Gehakte steak met peperroomsaus en fijne boontjes	A1+A2	€ 2.70
Gevulde champignons met kruiden en tomaat	A2	€ 4.70
Hutsepot	A1+A2	€ 4.20
Kippenlapje met groenten en saus	A3	€ 4.20
Koninginnenhapje	A2+A3	€ 3.60
Spaghetti bolognaise groot	A3	€ 3.20
Stoofvlees op z'n Vlaams	A1+A3	€ 4.70
Vegetarisch koninginnenhapje		€ 3.60
Venetiaanse kipfilet met boursintomaat en krieltjes		€ 4.70

vrijdag

Fishsticks met tartaarsaus	A1+A2	€ 2.70
Kaasgroenteschijf met courgette en wortelblokjes		€ 4.20
Kalkoenstoverij met patersbier, groentenmengeling en denappeltjes		€ 5.10
Koninginnenhapje	A1+A3	€ 3.60
Steak met groenten en saus	A2+A3	€ 5.10
Stoofvlees op z'n Vlaams	A2+A3	€ 4.70

Filmticket voor slechts €6,8 ?

Om van **maandag tot vrijdag** naar om het even welke prent in Kinopolis te kunnen? Te koop in Alle Alma restaurants! De actuele filminformatie vind je steeds op onze placemats of op de kinopolis website.

Kijk ook op de website voor menu **Gasthuisberg, Justus Lipsius** en **Pauscollege**

(advertentie)

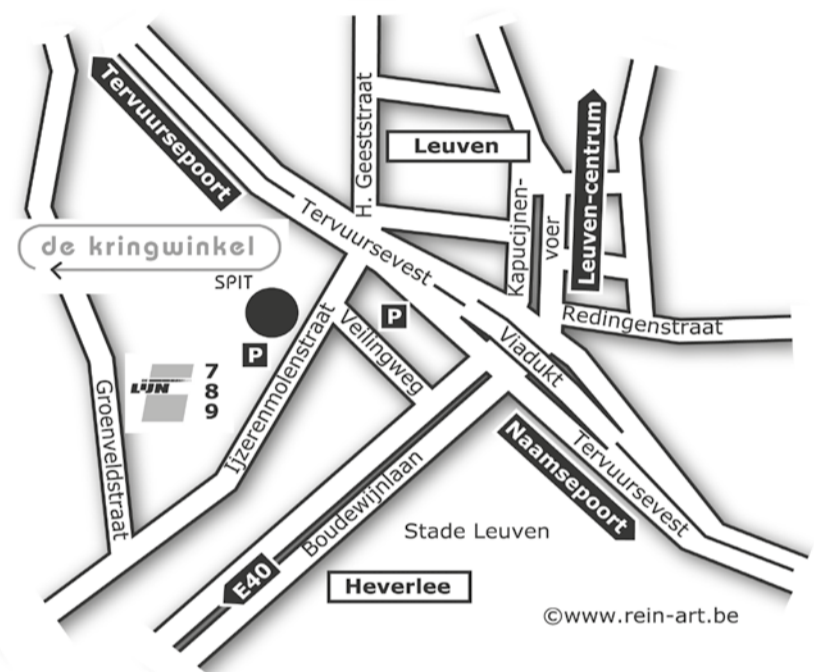
Loop eens langs bij De Kringwinkel SPIT

Je vindt er meubels, kleding, fietsen, huisraad, boeken, platen, cd's en pakken snuisterijen...

De Kringwinkel SPIT:
Ijzermolenstraat 10-12 in Heverlee
Open: ma - Vrij: 10-18u

zat: 10-17u

zo: gesloten

ALBATROS
LEUVEN

**De goedkoopste
fuifzaal van
Leuven!**

€355 per avond
€250 tijdens het weekend

Faculteitskringen en hogeschoolkringen aangesloten bij LOKO en OSR/OKER krijgen een korting van 105 euro per fuif.

Bij elke 4e fuif van een kring of vereniging binnen hetzelfde academiejaar is de huur van de zaal gratis.

Voor reservaties of inlichtingen: 016/22.31.09 of albatros@loko.be

(advertentie)

KULEUGEN

HEEL DE VOORMIDDAG TOLEDO GECHECKT

DE EXAMENRESULTATEN STONDEN ECHT PAS OM 12 UUR ONLINE

IK MISTE MIJN LES OMDAT IK TEVEEL GEDRONKEN HAD

TOEN STOND OP TOLEDO DAT DE LES AFGELAST WERD

Algemene Vergadering LOKO

Wat de gewone student denkt dat ik doe

Wat mijn ouders denken dat ik doe

Wat de KU Leuven denkt dat ik doe

KULEUGEN MENE SPECIAL

Eigen creaties?
Mail kuleugen@veto.be

Wat LOKO-voorzitter Bram Smits denkt dat ik doe

Wat ik zelf denk dat ik doe

Wat ik echt doe

Colofon |

Veto

's-Meiersstraat 5
3000 Leuven
Tel 016 22 44 38
Fax 016 22 01 03
e-mail: veto@veto.be
www.veto.be
www.twitter.com/veto_be

Jaargang 38 - Nummer 14
Maandag 20 februari 2012

Veto is een uitgave van de Leuvense Overkoepelende Kringorganisatie. De standpunten verdedigd in Veto stemmen niet noodzakelijk overeen met de standpunten van LOKO.

Hoofredacteur:

Pieter "Mijn onschuld" Haeck

Redactiesecretaris & V.U.:

Els "Mijn hart" Dehaen
's Meiersstraat 5
3000 Leuven

Redactie:

Lucas "Reiseditie stratego" de Jong, Margot "Drang om te zagen" Hollevoet, Frank "Slepende ziekte" Pietermaat, Marijke "Slaaptekort" Van Geel & Nick "Smiley's" De Gregorio

Schrijvers:

Jens "Antibiotica" Cardinaels, Thomas "Internet" Cliquet, Wim "Mijn haat voor James Blake" Dehaen, Cedric "Loopschoenen" Hauben, Jelle "Energie" Mampaey, Laura "Sinterklaasfascinatie" Hollevoet, Sophie "Pieter Haeck" Soete, Kenji "Anonimiteit"

Verstappen, Gaelle "Bejaarden" Ouvrein, Caroline "Haar verhaal" Hermans, Jelle "Geelkoorts, polio, en gangreen" Dehaen, Sophie "Gebarsten lippen" Huys, Gijs "Bier" Van Den Broeck, Wouter "Accent" Goudeseune, Thomas "Regi" Minten, Jurgen "Rommel" Lahey, Pieter "De winter" Hiele, Charlotte "Les om 8 uur 's morgens" Vekemans

Fotografen:

Andrew "Whitney Houstonsingel" Snowball, Nick De Gregorio, Thomas Van Oppens

Tekenaars:

Simon "Aanstootgevende cartoons" Englebert, Jasmine "Opgebruikte potloden" Elsen

Dtp:

Jens Cardinaels, Els Dehaen, Pieter Haeck & Marijke Van Geel

Eindredactie:

Els Dehaen, Lucas De Jong, Marijke Van Geel, Jens Cardinaels, Thomas Cliquet

IT:

Joachim "Twintig kilo" Beckers

Publiciteit:

Alfaset cvba - Maxim "Witruimte" Van Hoeymissen
info@alfasetleuven.be
016 22 04 66
Drukkerij: Tuerlinckx (Molenstede)
Oplage: 9.000 exemplaren

ISSN-nummer: 0773-5162

Abonnementen
Binnenland: 11 euro
Oversees: 15 euro
Overgeschrijvingen op rekeningnummer:
001-0959719-77

Redactievergaderingen vinden iedere vrijdag plaats om 16 uur en staan open voor iedereen. Alle geïnteresseerden (tekst, foto, lay-out, dingen die we willen weggeven) zijn welkom op het redactiedadres. Lezersbrieven kunnen tot vrijdag 14 uur, liefst mailsgewijs, ingezonden worden op het adres: veto@veto.be. De redactie behoudt zich het recht reacties in te korten, of op het internet te publiceren.

NAVRAAG

REGI

“FUCK DE BOMMA”

PENXTEN

WOUTER GOUDESEUNE & THOMAS MINTEN

Veto: *U komt wel vaker in Leuven. Wat is er typisch aan een studentenpubliek?*

Regi: «Studenten zijn feestvarkens, wat interessant is voor een dj. Je moet zorgen dat je ze van bij het begin pakt. Ze kunnen je echter ook afkraken, dus het is echt nodig om uit je pijp te komen. Je moet zorgen dat je set in orde is. Maar eens je ze hebt, zijn het megafeesters. In de afgelopen dagen voelde ik me niet zo goed, ik dacht even dat er een griep zat aan te komen. Maar wanneer je voor de draaitafel staat en ziet dat iedereen meegaat, krijg je energie. Dat is echt beter dan een griepvaccin, zo'n pak feestende studenten.»

Veto: *U bent zelf ook student geweest. Op welke muziek ging u toen uit de bol?*

Regi: «In mijn studententijd was ik al bezig met muziek maken. Ik heb geprobeerd om twee heel verschillende genres, grunge en house met elkaar te verzoenen op de studentenradio. Aan de ene kant had je dus Nirvana en Rage Against The Machine, en aan de andere kant botsautomuziek. Dat verzoenen werd mogelijk gemaakt door The Prodigy, want die muziek bestond uit een combinatie van beide genres. Vanaf toen mocht je twee verschillende stijlen spelen. Ik heb de goede kant van de nineties meegemaakt. De foute kant ook wel, maar ik heb gelukkig het grungetijdperk beleefd, inclusief houthakkershemd.»

Veto: *Welk moment uit uw studententijd is u het meest bijgebleven?*

Regi: «Ik heb telecommunicatie gestudeerd aan de hogeschool in Diepenbeek. Het ging toen redelijk goed met Milk Inc. Ooit moesten we in het weekend optreden in Portugal, maar ik had de daaropvolgende maandag een mondeling examen. Ik was ook nog nooit naar de les van die prof geweest. Ik had de cursus dus op het vliegtuig geblokt en kwam zongebruind aan op maandag. De prof vroeg me waarom ik zo bruin was. Hij was nogal verbaasd toen ik zei dat ik het weekend in Portugal had doorbracht. Ik was er wel door, zelfs met onderscheiding voor dat vak. Ik was een bloknerd en studeerde echt voor mijn ouders. Wanneer ik mijn diploma zou behalen, zouden ze stoppen met zagen. Ik heb mijn diploma wel behaald, maar ik ben het nooit gaan afhalen.»

Veto: *Binnenkort is er je Birthday Bash in Hasselt. Kijk je daarnaar uit?*

Regi: «Ik verjaar normaal niet graag. Maar nu het event op mijn verjaardag valt, wordt de pijn van het verjaren wat verzacht. Mijn verjaardag met tienduizend man kunnen vieren is iets waar ik echt hard naar uitkijk. Ik weet niet wat mijn gasten zullen doen, ik vermoed dat ze zullen aftellen. Maar ik zal zelf niet uit een taart springen of zo. Mijn taak is om ervoor te zorgen dat het een goed dansfeest wordt.»

Veto: *Muzikanten hebben weleens de reputatie om onder invloed te spelen. Wat drinkt u zoal tijdens een set?*

Regi: «Als ik moet draaien, dan drink ik enkel water en champagne. Ik ben al

jaren gestopt met sterkedranken zoals wodka, want daar kan mijn maag niet goed tegen. Champagne is het veiligste, dat heeft niets te maken met elitair doen. Ik probeer toch altijd om voor een set niet te zat te zijn. Het probleem is dat mijn tijdsbesef dan vervaagt. Dan denk ik zelf dat het allemaal geweldig is, terwijl het publiek een andere mening is toegedaan. Een beetje beroepsernst is dus nodig.»

Veto: *Als je radio maakt, hoe hard mis je dan het livepubliek?*

Regi: «Je spreekt in het niets, dat is echt raar. Je hebt er geen idee van hoeveel mensen er luisteren, maar gelukkig is er nu wel contact met de luisteraars via Facebook en sms. Het is nu ook mogelijk om radioprogramma's te herbeluisteren en via die manier krijg ik ook veel feedback.»

Veto: *Milk Inc. heeft een heel herkenbare sound. Wat vind je van de kritiek dat de nummers van Milk Inc. te veel op elkaar lijken?*

Regi: «Milk Inc. is een handelsmerk en is wat het is. Coca Cola en McDonald's zijn ook merken: je krijgt wat je verwacht. Als je ziet hoeveel Sportpaleizen we al vol gekregen hebben, vind ik het niet erg dat de mensen weten wat ze krijgen. Het leuke is dat ik nog altijd Regi heb, waarmee ik echt alles kan doen. Ik kan dus nog altijd doen wat ik wil.»

Veto: *Er beweegt van alles in de dancewereld. Houd je van de dubsteprage?*

Regi: «Dubstep is cool. De vaste livedriver van Milk Inc, Michael Schack, is ook de drummer van Netsky, hoewel Netsky wel eerder drum'n'bass is. Ik zou gerust met Milk Inc. een dubstepnummer willen maken, maar ik weet niet of de fans dat zouden appreciëren. Normaal draai ik ook een paar dubstepplaten in mijn set. Ook in gezongen dubstep zijn melodieën erg belangrijk.»

Veto: *U stapt binnenkort in het huwelijksbootje met Elke Vanelderren. Hoe hebt u haar leren kennen?*

Regi: «Ik heb ze heel lang geleden leren kennen in een café. Ze kwam binnen met een vriend van mij en ik dacht direct: "Dat is de vrouw van mijn leven". Het heeft wel

“De camera's zitten thuis niet in het toilet, het is “De Pfaffs” niet”

4,5 jaar geduurd vooraleer ik ze kon binnenrijven. Ik heb hemel en aarde moeten bewegen om haar voor mij te winnen. Het is een lijdensweg geweest. Trouwen op zich vind ik romantisch, maar er komt zoveel bij kijken. En alle vrouwen worden echt *bridezilla*. Vrouwen veranderen, beginnen allemaal rare dingen te zeggen en panikereren direct. Er is nog veel voorbereidingswerk te doen. Er is bijvoorbeeld nog geen openingsnummer gekozen voor het dansfeest. Ik weet vooral welke nummers er niet moeten

De bekendste dj van ons land draaide afgelopen donderdag een set op de Oude Markt. De bezige bij uit Limburg is naast dj ook producer, draait wekelijks op MNM en verschijnt al jaren op JIM in “Regi's World”. Regi is een vlotte jongen, dat merken we ook tijdens ons interview over dubstep, zijn studententijd en grote liefde Elke Vanelderren.

Andrew Snowball

gespeeld worden: *Lac de Connemara, Summer of 69, I will love you*. Geen typische trouwshit. Geen handdoekenzwaaien, niet op de tafels dansen, niet vermenigvuldigen. Fuck de bomma. (lacht)»

Veto: *Binnenkort verschijnt er een nieuw*

seizoen van "Regi's World". Bent u de camera's nog niet beu?

Regi: «Nee, er wordt maar gedurende een twintigtal dagen per jaar gefilmd. We hebben het nieuwe seizoen al gefilmd, onder andere in Las Vegas en Miami. Dan is het niet erg dat die camera's mij volgen. Die zitten thuis niet in het toilet, het is *De Pfaffs* niet. (lacht) Die volgen mij enkel op mijn werk.»

Veto: *Al eens gekeken naar uw persiflage in “Tegen de sterren op”?*

Regi: «Het is iets te Limburgs, ik praat niet zo extreem Limburgs. Voor de rest vind ik het wel goed. Ik heb me echt al ziek gelachen. Het is een geweldige eer als ze je imiteren. "Als we de Regi nadoen, zullen we hogere kijkcijfers hebben." Dan heb je het wel gemaakt.»

Veto: *U bent bekend voor uw uitspraak “Waar zijn die handjes?”. Bent u het niet beu dat iedereen u daarmee associeert?*

Regi: «Ik heb dat dus nooit gezegd, maar ik heb me er ondertussen bij neergelegd. Het is toch raar dat zoiets kan gebeuren, dat iemand begint met dat te zeggen en dat nu iedereen denkt dat die zin van mij komt. Ik heb in mijn leven van alles gezegd, van handen tot hands, zelfs in het Frans en Spaans. Maar nooit handjes, never. Later wil ik echt een studie doen naar hoe dat mogelijk is. Aan de andere kant, een slagzin is een slagzin. Toch vind ik het raar, want ik heb die niet uitgevonden.»

Veto: *Het stond daarnet wel op het scherm.*

Regi: «Klootzakken. (lacht)»